

A Sursum corda az újévi körlevél útján eljutott hozzánk is, Magyarországra. A kis tartomány hangfogója, a Központi Lap, fölfogta a szálló éneket s mert nagyon megtetszett neki, most újból eldalolja a szép nótát. Az öröm és boldogság, mely szívét hevíti, alig fér meg benne. Azt hiszi, hogy kedves olvasói nem veszik zokon, ha ezt az ünnepi prefációt most újra mindegyik szívébe beleéneklí, azzal a szándékkal, hogy ettől a szeretet minden leánya öröme, hála és szent lelkesedésre gerjedjen, valahányszor szent ruhájára tekint, mely azt mondja neki: Te is a jubilálni készülő, nagy lelki családnak élő tagja, édes gyermeke vagy. Készülj jól fel erre az ünnepre! Sursum corda!

Sursum corda! Emeljük fel szívünket a jó Istenhez, mert illő és igazságos, hogy neki szívből hálát adjunk a nagy kegyelemért és kitüntetésért, hogy öröktől fogva kiszemelt, szent Vince és boldog Lujza dicső családjába vezetett, hogy a szeretet leányai, a szegények szolgálói lehetünk.

Hála és dicséret Istennek, hogy drága Társulatunkat annyi vész és megpróbáltatás között, nemcsak a mai napig megőrizte, hanem az Egyházban a legvirágzóbb, legelterjedtebb rendek színvonalára emelte. Nincs világrész, nincs szigetcsoport a nagy oceanokon, ahol nem ismernek szent Vince fehércornettes leányait.

Hála és magasztalás az isteni Gondviselésnek, hogy a nagy család vezetésére minden időben, főképpen napjainkban is, szent Szíve szerinti bölcs előjárókat adott, kikben a dicső Alapítók lelke lakozik, kik a Társulat eredeti szellemét benne sértetlenül megőrizték, ápolták és fejlesztették.

Hála és köszönet a Szentlélek Úr Istennek, ki nagyontisztelendő Inchelin generális Anyánknak a gondolatot sugallta, hogy a társulat minden tagja már most kezdje meg az átalakulás komoly munkáját, hogy 8 évi szent nyolcaddal készüljön mindegyik a nagy napra.

Ime, dióhéjban, a készületnek pontjai, a fontos kör-

levélnek dallamos alapakkordjai, amelyben a nagy ünnep prefációja fölépült:

„Vissza az eredeti forráshoz, mert ott találjuk a legtisztább vizet!

Több természetfölötti élet és cselekvés, több függés a kegyelemtől és az isteni Gondviseléstől.

Szűz Mária által Jézushoz! Aki megtalálta az Anyát, megtalálja isteni Fiát is. Szűz Mária által akarja nekünk az Úr Jézus kegyelmét adni.

Jó az Isten, végtelen jó és irgalmas, és éppen azért nem tudja elviselni a szeretetlenséget, legyen az külső vagy belső.

Egybegyűjtött minket a Társulatba, hogy csatornául szolgáljunk kegyelmeinek a lelkekhez, hogy úgy legyünk a földön, mint az angyalok, a jóságnak és irgalomnak angyalai.

Nem vagyunk többé magunkéi. Istenéi vagyunk, a szeretet Istenének segítőtársai.

Szent Vince családjához tartozni nem elégséges a Társulat ruháját viselni, az előirt gyakorlatokat elvégezni, hanem legyen meg bennünk a szent Alapító szelleme. Meg kell tennünk, amit ő mond nekünk. Minden társulat közül ki kellene tűnnünk alázatosságunkkal, égő szeretetünkkel. Három nővér, kiben megvan ez a szellem, többet ér, mint tíz más.

Segítsük vinni egymásnak a keresztet, földjük el egymás hibáit, ne tudják meg világiak nézeteltéréseinket.

Válasszuk magunknak a silányabbat, a nehezebbet és hallgassunk arról, amit teszünk.

Éljünk a jó Istennel benső egyesülésben. Arra vagyunk hivatva, hogy az isteni életet közöljük a lelkekkel.

Véssük mindjobban a magunk és mások szívébe a lelkek szeretetét s iparkodjunk igaz keresztényekké válni, és a reánk bízottakat is neveljük azokká.

Jézus az isteni mintakép, melyet állandóan szem előtt kell tartanunk.

Táplálkozzunk a szent Evangéliummal. Menjünk az

Úr Jézushoz, tőle kérjük a világosságot vagy szent Vincétől, aki Isten után a mi nagy Mesterünk.

Ó, mennyire kívánatos, hogy a szeretet leányai jól megértsék hivatásuk szellemét, mely nem más, mint az Evangélium szelleme.

Abból él az ember, amivel táplálkozik. Ezt az erőteljes, alkalmas táplálékot megtalálják szent Vince műveiben, különösen két kötetben, amelyekben a szent szabályt magyarázza. Ez a két kötet a szeretet leányainak ugyanaz, mint a selyemhernyónak a szederfalevél.

Éljünk kizárólag abból, ami nekünk van írva; amit már tudunk, annak hatoljunk mindjobban a mélyére. Próbáljunk Isten kegyelmével behatolni hivatásunk szellemébe és aszerint átalakítani hajlamainkat, készségünket.

Nem új dolgokat kell művelnünk, hogy megújuljunk, hanem iparkodnunk kell jobban megérteni és teljesíteni, ami elő van írva.

Eddig a körlevél:

Most pedig egyesülve szent Vincével és boldog Anyánkkal, a földön élő, a tisztító tűzben szenvedő és a mennyben megdicsőült nővértársainkkal, háromszoros szent, szent, szent ígéretet teszünk, hogy nagyontisztelendő generális Anyánk lelkes felhívásának minden igyekezetünkkel megfelelni akarunk.

1. Megígérjük, hogy a Társulat eredeti szellemét, mely főleg a szent szabályból, szent Vince konferenciáiból felénk árad, magunkba szívjuk és a gyakorlatba is átviszszük, azaz: a jövőben szent Vince elvei szerint gondolkodunk, beszélünk és cselekszünk.

2. Megígérjük, hogy szent hivatásunk főbb erényeit: az alázatosságot, alárendeltséget, az egyszerűséget, az önzetlen testvéri szeretetet, az önfeláldozást a szegények szolgálatában, a szerénységet és a jámborságot elsajátítjuk s buzgóbban gyakoroljuk.

3. Szentül megígérjük, hogy mátol kezdve nem olvassunk világiaknak írt, tehát nem nekünk való könyveket, lapokat, újságokat, stb. Csak társulati olvasmányokból

merítjük az erőt ahhoz, hogy lelkileg átalakulva, a nagy napon a magyar tartomány minden nővére mondhasa: Élek, de már nem én, hanem az alázatos szent Vince, boldog Anyánk édes gyermeke, a szeretet valódi leánya él bennem!

Tolle et lege!

Az isteni Gondviselés úgy intézte, hogy ez évben, szent Vince drága hamvai átvitelének ünnepén, az ő egyik ereklyéje, a konferenciák második kötete magyar nyelven útnak indul, hogy bevonuljon a magyar tartomány házaiba.

Szent Vince Atyánk konferenciái számunkra családi kincset képeznek. Amiképp az egyes családokban féltő gonddal őrzik meg az őstől rájukmaradt ereklyéket, úgy szent Vince családja is oly szerencsés, hogy annyi ereklye maradt reánk. A párizsi Anyaházban, az úgynevezett „ereklye szobában,” négy szekrényben őrzik azon ruhákat és tárgyakat, amelyeket életében használt. S mégis, ha választanom kellene e sok ereklye közül egyet, úgy konferenciáit választanám, mert míg a többi ereklyében nincs élet, a konferenciákban szent Vince Atyánk újra meg újra megelevenedik.

A magyar közmondás azt tartja: „A madarat tolláról, az embert barátjáról ismerjük meg.” A jóbaráttól önkéntelenül és akaratlanul is átvesszük annak gondolkozásmódját, beszédét, sőt mozdulatait is. Ilyen jóbarát nekünk szent Vince Atyánk konferenciás kötete. Minél többször társalgunk vele, annál inkább lelkünkbe száll annak szelleme, ami egyébként nem más, mint magának az Üdvözítőnek szelleme. Legyen tehát ez új kötet is jóbarátunk, ki felvilágosít, vezet, tanácsol, erősít, vigasztal a szent hivatás göröngyös útján.

De legyen e könyv a mi táplálékunk is. Amint egyetlenegy nem nekünk való könyv a jó szellemet megrontja, éppúgy egy könyv, mely egyedül a mi számunkra készült, megerősíti és gyarapítja a jó szellemet. Nagyontisztelendő Generális Anya, újévi körlevelében, a társulati könyveket a szederfa leveléhez hasonlítja és buzdít, hogy amiképp a selyemhernyó csak szederfalevéllel táplálkozik, úgy mi is csak társulatunk drága könyveit olvassuk és mintegy azokkal táplálkozunk. Gyermekkorunkban megpróbáltunk a selyemhernyónak ribizke levelet adni, hogy attól, — mint hallottuk, — piros selymet fog adni. Megették a ribizke levelet is, de elpusztultak tőle. Mi csak szederfalevéllel táplálkozunk, s íme most itt van egy csomó szederfalevél arról a fáról, amelyet szent Vince Atyánk a saját kezével ültetett.

Indulj már most utadra drága könyvecske, térj be a magyar házakba!

Önöket pedig kérem, fogadják e jövevényt, az első kötet édes testvérkéjét, örömmel és szívesen. Tolle et lege!

Vegyétek kezükbe és olvassák, illetőleg hallgassák és pedig úgy, mintha a kétórai olvasásnál maga szent Vince Atyánk olvasná, illetőleg újra elmondaná, immár az édes magyar nyelven, magyar leányainak, amit 300 évvel ezelőtt francia leányainak mondott el.

Vegyétek, olvassák, és tartsák is meg, amit e kötetben szent Vince Atyánk — most már magyar nyelven — jó lelkükre köt.

ÁRONFFY FERENC
a m. t. m. á.

Ma a szeretet napja van.

Központiházunk nővérnappali szobájában maga a Szűzanya emlékezteti a nővéreket a szombatok megszentelésére, a szeretet buzgóbb gyakorlása által. Kezében kis táblát tart a kedves felhívással: „Ma a szeretet napja van!” És mit jelentenek ezek a meglehangú szavak?

Azt jelentik, hogy legyen minden szombat egy-egy darabka mennyország számunkra. A mennyország a szeretet örök napja. Ott nem vét senki a szeretet ellen. Ott az angyalok és szentek Istenben a szeretet kedvességével boldogítják egymást. A testvéri szeretetben egymással legbensőbbben egyesülve áldják Istent, ki maga a szeretet.

Ma a szeretet napja van. Ez tehát annyit jelent, hogy próbálkozzunk minden szombatot ily darabka mennyországgá tenni minden házunkban. A gondolat, hogy a Szépszeretet Anyja óhajtja ezt, varázserőt ad lelkünknek, hogy főleg ezekben a napokban viaskodjunk hősiezen romlott természetünkkel, mely annyi küzdelmet gördít elénk a szeretet tágas mezején. Bátorság! Az áldott Szűzanya megáldja a szeretet harcát és fényes győzelemre segíti.

Ezeket az igazi győzelmeket, melyeket tudatosan, becsületes küzdelemmel a szeretet terén a szombati napokon kivívtunk, azaz a szeretet tényeit, melyeket külsőleg vagy belsőleg buzgóságból gyakoroltunk, följegyezzük, és mint hadizsákmányt följajánljuk a szeretet Királynőjének.

De jól értsük meg a dolgot. Szombatokon a szeretetnek a rendesen buzgóbb gyakorlásáról van szó. Azok a szeretetszolgálatok, amelyekre munkakörünk nap-nap után kötelez, itt nem számítanak. Így például a nővér a kórházban nem jegyezheti fel szombaton szeretetszolgálati közé, hogy hány betegnek vetette meg az ágát, hánynak osztott ebédet, hány sebet kötözött stb. Ezt kötelességszerűen más napokon is megteszi.

Számára a szeretet gyakorlása, amit jegyzelbe vehet, ha szombaton valamely beteg iránt érzett idegenkedését leküzdí és olyan szeretetszolgálatokat teljesít időn kívül, amelyre szorosan nem köteles. Például: néhány nyájas, barátságos szóval felvidítja a szegény beteget, párnáit igazítja, személyesen kiszolgálja, stb. stb.

Ugyanígy van ez az iskolában. Egyik kedves nővér megszámllalta tanítványait és ezt a számot szombaton annyival szorozta, ahány tantárgyat tanított. Persze a szeretetszolgálatok száma nagy összegre rügott. Azonban ez téves számítás. A tanító nővérnek a tanítás egyáltalában nem számít, mert ez napi kötelessége. Szeretetszolgálat részéről, ha egy-egy gyermekkel, ki nehezebben tanul, külön foglalkozik, a gyengébbeket biztatja, szeretetét érzeti azzal a gyermekkel is, akit talán kevésbé szívelel, megbizza valamivel, elfojtja neheztelését és barátságos azzal a gyermekkel, ki neki szomorúságot okozott, stb.

Igy van ez a konyhában és egyéb tisztségekben is. Azért, jegyezzük meg jól, hogy csakis azokat a szeretetszolgálatokat számíthatjuk győzelmeink sorába, mikor legyőzve szeretetlen természetünket és a kényelemszeretetet, gyakoroljuk a szeretet külső és belső tényeit. Még pedig: először szeretetszolgálatok, másodsor a szeretet belső tényei, és harmadszor szeretet fohászok és lelkiáldozások által.

Sok nővér nincs tisztában azzal, hogy mi a szeretet belső ténye?

A szeretet belső ténye az, mikor gondolatainkat és érzelmeinket a szeretet rendezi. Például szeretetteljes gondolatokat és érzelmeket ébreszték magamban valamely nővér, gyermek vagy bárki iránt, akivel ellenszenvezek. Beláttatom magammal, hogy ő nem is olyan, mint amilyennek őt romlott természetem és kevély önszeretetem elem állítja. A szeretetlen érzelmeket leküzdöm és mint boldog Lujza anyánk is, a testvéri szeretet indulatait gerjesztem föl lelkemben ellenfelem iránt. Például: őszintén akarom N. N. nővért szeretni, ő nálamnál százszorta sze-

retreméltóbb. Kutatom jó oldalait, csak jót gondolok, beszélék róla, barátságosan tekintek reá, ha vele találkozom, szívemből teljesen megbocsátok, nem tűrök neheztelő, szeretetlen érzelmeket. Alkalmazkodom más nézetéhez, mentetem más hibáit, stb.

Rajta hát! A szeretet ilyen kiváló gonddal való gyakorlása által tegyük a szombatokat a szeretet napjaivá. Ezeken a napokon a szeplőtelen szent Szűz iránt való szeretetből, előkészületül a megjelenés 100 éves jubileumára, a szeretetnek egy leánya se vétsen, se gondolatban, se érzelemben, se szóval a szeretet ellen. Buzgón gyakorolva a szeretetet, legyen csakugyan minden nővérház legalább szombatokon egy darabka mennyország, ahol Isten lakozik, mert ahol a szeretet, ott az Isten és ahol Isten, ott szükség nincsen.

A körmenetekről.

Mivel kedves nővéreink, főleg a fővárosban, sokszor tömegesen vesznek részt a nyilvános körmeneteken, a Központi Lap némi szolgálatot vél tenni a szent ügynek, ha a körmenetekről is nyújt útbaigazítást.

Tudnunk kell elsősorban, mik a körmenetek?

A körmenetek vallásos, ünnepélyes körüljárások, melyeket az Egyház a hívek jámborságának fölébresztésére rendez. Céljuk többféle. Vannak: dicsőítő, könyörgő, engesztelő, és fogadalomból tett körmenetek.

A dicsőítő körmeneteken a hívek Istent nyilvánosan, közös ima és énekkel dicsőítik, hitüket megvallják és szent vallásunk diadalát ünneplik. Ilyen körmenet például a feltámadási, úrnapi, Jézus Szíve congressusok alkalmával tartott, eucharisztikus körmenetek.

A körmenetnek ezt a nemét az Egyház, örömének kifejezéséül, külső fény és pompával tartja meg. Ilyenkor

az egyes testületek zászlókkal vonulnak ki és zeneszó kíséri a körmenetet.

Hogy a körmenetek nem új találmányok, hanem mintegy az ember természetébe vannak írva, mutatja az a körülmény, hogy ilyen ünnepélyes körmenetek példáival már az ó-szövetségben is találkozunk. Mikor Dávid király a Frigyszekrényt Gabeából Jeruzsálembe vitte át, ő maga papi ruhába öltözve, örömeiben láncolt a Frigyszekrény előtt, s az egész nép folytonos dicséret közben, hárfák és harsonák hangja mellett örvendezve, ünnepi menetben kísérte a Frigyszekrényt Dávid városába. Ugyanazt tette fia, Salamon is, midőn az újjonnan épített templomba vitette át a Frigyszekrényt.

Maga Krisztus Urunk is ünnepélyes menetben vonult be Jeruzsálembe Virágvasárnapján. A körmenetek az Egyházban már az első kereszténység századaiban is szokásban voltak, amint ezt Tertullian, aranyszájú szent János és több egyházatya bizonyítja.

Vannak könyörgő és engesztelő körmenetek, amilyen a márkusi és a keresztjáró körmenet. Ilyenkor az Egyház a jámbor hívekkel együtt a határokra vonul ki, és Isten áldásáért esedezik a veteményekre, könyörög a csapások elhárításáért.

Egyes helyeken léteznek az úgynevezett fogadalmi körmenetek. Ezeket a város vagy község, valamely kegyelem elnyeréséért vagy valamely csapás megszüntetéséért, fogadalomból tart meg.

Ennyit a körmenetekről általában. Látjuk ebből, hogy ezek a vallásos körülmények szent ténykedések, melyeket az ősi hit, a keresztény szokás honosított meg az Egyházban.

Ha tehát a szeretet leányai engedelmességből bármilyen körmeneten megjelenhetnek, vigyék oda magukkal, az imádságos szíven kívül, azt az egyházas lelkületet is, melyet a körmenet célja tőlük kíván. A vezeklés, az engesztelés, az öröm, és a hála érzelmei kísérjék útjukon.

Az ünnepélyes körmeneteken, amelyeken résztve-

szünk, elsősorban lelkiösszeszedettséggel, buzgó imádsággal, a rózsafűzér vagy egyéb imák elmondásával dicsőítsük Istent. Ez az összeszedettség kizár minden kíváncsiszkodást, csevegést. Nem szabad arról megfeledkeznünk, hogy nem azért megyünk a körmenetre, hogy a szép menetben gyönyörködjünk, vagy a kíváncsi népet fürkészzük. Ha nem is látunk semmit sem a menet imponáló kialakulásából, örüljünk, hogy lát minket a szentségi Jézus és hogy jelenlétünkkel hozzájárulhatunk dicsőségének hirdetéséhez.

Dicsőítsük Istent, főleg ha tömegesen veszünk részt a menetben, rendszeretünkkel, fegyelmezett, önmegtadott külsőnkkel. Hogyan kell ezt értenünk? Úgy, hogy a kedves nővérek a körmeneteken szépen rendezett sorokban mennek, ügyelnek a rendre, az egymástól való kellő távolságra. Ilyen alkalmakra egyesek rendezőket óhajtottak, akik a nővéreket dirigálják. Erre a kérdésre a Közponli Lap, mely a nagyontisztelendő előljárók hangszerve, azt feleli: Legyen minden nővér a maga rendezője és testvéri szeretettel irányítsák egymást.

Hivatásunk komolysága, a szentruha, melyet viselünk, jól fegyelmezett, önmegtadott külsőt követel a szeretet minden leányától. Minden nővér ügyeljen tehát arra, hogy a sor egyenes, az egymástól való távolság egyforma és csak annyi nővér legyen egy-egy sorban, ahánnyal az első sort megkezdték. A későbbben érkezők csatlakozzanak a csoport végén társaikhoz, hiszen itt most nem számít, hogy melyik házhoz tartozunk; valamennyien, amint ezt egyenruhánk is mutatja, egy családnak vagyunk gyermekei. Ha egyik-másik, magáról megfeledkezve, imába merül, a rendre nem ügyel, figyelmeztessük egymást és kövessük a szeretetteljes intést. Hogy pedig a sor szélén, vagy belül vagyunk, ez nem számít, ezen fönnakadni gyengeség és kicsinyeskedés volna.

Rendezőt kinevezni csak zavart okozna. Annyira egyformák vagyunk, hogy a résztvevő nővéreknek más gondjuk sem volna, mint nézni, hogy hol van a rendező, mert

végtére is piros szallagot nem tűzhetünk a karjára, vagy kornettjére, hogy könnyebben fölismerhető legyen a rendező.

A Központi Lap nagyon hiszi, hogy a nagyontisztelendő előjáróknak azon kívánsága, hogy minden nővér ügyeljen a rendre, elégséges, hogy ezentúl, a rend tekintetében, a szeretet leányainak csoportja úgy falun, mint városokban, mintaképe lesz más testüleleknek, és hogy a lelkiileg összeszedett, fegyelmezett nővérsereg jópéldájával néma prédikációt tart a kíváncsi tömegnek. Nagyon üdvös, ha arra gondolunk, hogy a nézők szeme főképpen az Istennek szentelt személyeken pihen és épül a jó példán, de megbőtránkozik a legkisebb könnyelműségen.

Magától értetődik, hogy rokonokat, ismerősöket magunk közé a körmenet alkalmával nem vihetünk, sem a szélén mellettünk nem haladhatnak, azon ürügy alatt, hogy közelükben lehessünk. A világiak csatlakozzanak a világiakhoz.

A jó példa és a körmenet vallásos, szent jellege sürgeti, hogy öltözetünkre is nagy gondot fordítsunk. Mindig rendes szentruhában, sűrke kötényben, tiszta kornett és koléban jelenjünk meg a körmeneteken. Cipőnk tiszta legyen és csakis fekete harisnyát vegyünk ilyenkor.

Ha az időjárás hűvös, csakis nagy fekete kendőt viseljünk, amint azt a társulat szokása előírja. A kis kendők, különösen rojtos, kötött kendők viselése a nyilvánosság előtt szokásellenes. Ilyenek csakis itthon vagy legfeljebb magánhasználatra, ha a városba megyünk, szükség esetén tűrhetők.

Esernyőről se feledkezzünk meg, főképpen borús időben. Azonban kis eső miatt ne kapcsolódjunk ki a sorból. Ez az önmegtagadatlanság nem volna épületes. Csak akkor oszoljunk el, ha már az egész körmenet eloszlott.

Most pedig, e pár sor végén, a Központi Lap áll, mint főrendező, a körmenetek élére és kéri olvasóit, hogy a körmeneteket megelőző napokon olvassák el valamely közös összejöveteleken ezeket az egyszerű utasításokat és iga-

zodjanak szerintük. Hadd lássa a királyok Királya, a szent-ségi Jézus, hogy a szeretet leányai méltó magatartásukkal, az ég angyalaival versenyezve, iparkodnak, hogy neki dicséretet, tiszteletet, engesztelést, jó példájukkal pedig épületes látványosságot nyújthassanak angyaloknak, embereknek egyaránt.

A Napsugár furfangja.

A nagybőjt egyik péntekén történt, amikor bablevest, káposztafőzeléket és túróspalacsintát kaptunk ebédre.

Jobboldali szomszédom a bablevesből csupán néhány kanállal evett, a káposztafőzelékhez hozzá sem nyúlt, a túróspalacsintát pedig egyenesen visszaküldte.

A szünóránál véletlenül ismét egymás mellé kerültünk. Részvéttel kértem tőle: „Beteg talán, kedves nővér? Láttam, szegényke, nem evett semmit sem ebédre.”

Nem is sejtve, mekkora vihar keletkezik ártatlan kérdésem nyomán, nővérem hangos méltatlankodásban tört ki, hogy így meg amúgy, hogy a bableves csupa rántás-csomókkal van tele, hogy a káposztafőzeléket még soha életében nem ette meg, hogy a palacsintát itt mindig úgy szokták megsütni, hogy otthon még a cica sem enne meg, stb. stb.

Szinte megbántam már, hogy kérdésemmel akaratomon kívül is a viharak ilyen kitérésére adtam alkalmat, amidőn hirtelen jó ötletem támadt. Elő gyorsan a Napsugár álarcot és munkára fel!

Sietek kedves nővérünkhöz és kérem, engedje meg, hogy fentnevezett nővéreként rendes szegénylátogatási utamra délután magammal vihessem. „Miért éppen őt — kér-di, mialatt fürkésző szemeit néhány pillanatig rajtam pihentette, — vagy utóbb ismét valami turpisságon tör-i a fejét?! No jó, hát nem bánom, de aztán okosan végezze a dolgát!”

A jó nővérkét természetesen kétszer sem kellett kérni, öt perc múlva már útrakészen várt a portánál.

Útközben élénken kérdezősködött, hová és kihez megyünk és mit viszünk a magunkkal hozott kosárban?

„Ahhoz a szegény, menekült, beteg tanítónőhöz megyünk, aki súlyos idegbajával már hónapok óta nyomja az ágyat; akit a Szeretet-Egyesület gondoz és támogat mindaddig, amíg valamely kórházban kellő ápolás céljából elhelyezhető lesz.“

Megérkezve, egy tiszta, csinos szobácskába léptünk, melynek minden bútora tulajdonosának egykori jó módjáról tett tanúságot. Miután a beteget és ágyát rendbe tettük, kivettem a kosárból a magunkkal hozott kis élelmet: bablevest, káposztafőzeléket és három túrospalacsintát. Betegünk mohó étvággal fogyasztotta el a levest és a főzeléket és kérdésemre, vajjon jó-e, sugárzó arccal válaszolá: „Ó, igen, nagyon jó, kitűnő, szegény jó megboldogult édes anyám is ily ízletesen szokta volt elkészíteni; mintha csak ő főzte volna! A jó Isten fizesse vissza ezerszeresen a kedves nővérek jóságát!“

A palacsintából csak egyet fogyasztott el, a másik kettőt odaadta az időközben betoppant két szomszéd gyermeknek, kik hasonló étvággal tüntették el a jóízű falatokat.

Kedves betegünk nem győzött eléggé hálálkodni és a két kis gyermeket is szép köszönetre szólította fel.

„Ne nekem köszönjétek, édes gyermekeim, hanem ennek a jó kedves nővérnek, — mialatt a mellettem álló nővérré mutattam, — ő szánta mai ebédjét a jó néninek, és most bizonyára kétszeresen örül annak, hogy íme, most még nektek is jutott belőle.“

A jó nővérke most már fülig pirulva szabadkozott az újból kifejezésre juttatott hála nyilatkozatok elől.

Hazafelé egy ideig szólanul mentünk egymás mellett és úgy látszott, nővérkém komoly gondolatokba merült.

„Min töpreng, kedves nővérem?“ — kérdem. — „Azon gondolkodom, — mondja hirtelen — hogy mai utunk tu-

lajdonképen milyen csunya hibából gyógyított ki engem. Igazán nagyon szegyenlem magamat, hogy a mai ebéd, mely annyi hálaszót fakasztott a mi uraink: a szegények szívéből, nekem, a szolgálónak sehogyan sem akart megfelelni. Belátom, hogy ez a szeretet leányához sehogyan sem illik, és igazán félek, hogy e rossz szokásomért sokat fogok szenvedni a tisztító tűzben. Köszönöm, kedves Napsugár, hogy mai leckéjével beláttatta velem hibámat, lássa, e lecke nem okozott fájdalmat, de hogy használt, azt komolyan megigérem.“

A Csodásérem.

Égi Anyánk áldott kezéből egy kegyelemsugarat bocsátott a földre s megmutatta egy tévelygő léleknek a mennybe vezető utat.

A Mária-társulat egyik buzgó tagja megkérte a beteget látogató nővért, hogy menjen el egy színészhez, ki hónapok óta súlyos beteg, lelke ügyeit azonban nem akarja rendezni. Tisztelendő Nővérünk azonnal megadta az engedélyt és még aznap két nővér felkereste a beteget. A családot nem ismerték, tehát érthető az a csodálkozó pillantás, mellyel a szülők is, de különösen a színész fogadta őket. „Mi szoktunk betegeket látogatni — mondá az idősebb nővér, — s minthogy ma erre volt dolgunk, egyúttal a fiatal urat is megnézzük, mert hallottuk, hogy hosszabb idő óta gyengélkedik.“ Erre a beteg bizalma egyszerre a nővérek felé fordult. Elmondta, mikor és hogyan kezdődött a baj. Gégesorvadása volt szegénynek. Majd boldogan mutatta kitüntetéseit, babérkoszorúit, mellyel gyönyörű hangjáért fizetett a világ. Távozás előtt a nővér csodásérmet tett a beteg nyakára, melyet az látható örömmel fogadott. „Kedves nővér, — mondta — én is kongreganista voltam, mint diák, a bencésgimnáziumban.“ „Azért nem is

fogja a Szűzanya elhagyni — válaszolt a nővér — bízzék benne és imádkozzék hozzá.“ „Igen, kérni fogom őt, gyógyítson meg.“

Szegény ifjú, csak a testére gondolt, lelke, melyet a színpad forró levegője halálra perzselte, nem jutott eszébe.

Újabb látogatás alkalmával a november 27-éről szóló jelenés könyvet adjuk neki, melyet érdeklődéssel lapoz. Majd szoba kerül a gyónás, melytől irtózik. Hisz ő nem-sokára meggyógyul, mióta az érmet hordja nem volt tüdővérzése, fel is kelt, sőt a templomba is elment. Ha egészen megerősödik, az intézet kápolnájában végzi hálaadó gyónását, áldozását. De addig nem gyónik; nem, most nem, majd...

Múlnak a hetek, a betegség végzi romboló munkáját. Mária most küldi a kegyelemsugarat. Egy szép napon a beteg hallgat a nővér biztató szavára, elkészül a leszámolásra; magába mélyed, fontolgatja bűneit.

Igazgató urunk — ki semmi fáradságot nem ismer, ha egy lélekről van szó — siet hozzá, a tékozló fiúhoz. Mert hiszen az volt. Hat évig bolyongott távol a szülői háztól, az atyai átoktól terhelt, hat évig nem volt szabad visszatérnie a családi szentélybe, melyet, mint kitagadott gyermek hagyott el. Csak mikor nagybetegen, kifosztva kopogott az elhagyott szülői otthon ajtaján, akkor nyílt meg újra számára. Hazajöhetett tehát, de otthont nem talált; szülei és testvére nem bocsátották meg pályaválasztását, botlásait.

Nem így a Jópásztor. Ő megy, siet, újra Szívére öleli elveszett juhocskáját. Nagy buzgósággal, töredelemmel gyónt, megtisztult lélekkel áldozott, sőt az utolsó kenetet is felvette. Miután a szent ténykedés véget ért, a nővér még oltmaradt, hogy kissé imádkozzék vele. A beteg arca egészen megváltozott, a lelki béke édessége sugárzott szemeiből. „Kedves nővér, — szólt — most olyan boldog vagyok, jó volna örök álmra hajtani fejem.

Ettől fogva bizalommal nézett a jövőbe. Az érmet állandóan hordta és kijelentette, hogy aranyba foglaltatja

és a karórája helyett hordja. A javulás azonban látszólagos volt; a lenyugvó nap utolsó sugara. Halála előtt hívatta a nővéreket, s aggódva kérdezte, nem haragusz-nak-e rá, már régen nem voltak nála. Együttal kérte őket, jöjjenek el majd a temetésére. Még egyszer meggyónt. Már csak néhány napja volt.

Egy éjjel érezte az utolsó óra közeledését. Ágyához hívatta szüleit. Ekkor utolsó erejét összeszedve felült, kezeit összekulcsolva, — mint gyermekkorában — elhaló hangon bocsánatot kért a sok szomorúságért, mit övének okozott. Édes atyja gyöngéden visszafektette a haldoklót és biztosította a bocsánatról, melyet oly sokáig megtagadtak tőle. Pár perc múlva fejét félrefordította és így szólt. „Most pedig, Szűz Mária, a te oltalmadba ajánlom lelkemet.“ Szemei lecsukódtak, minden haláltusa nélkül elszállt megtért lelke. Hisszük, hogy Mária oltalma alatt jó helyen van.

Temetése után a szülők eljöttek megköszönni az igazgató úr szent miséjét és a nővérek jóságát. Gyermeük megtérése azt az elhatározást keltette bennök, hogy ők is járulnak a bűnbánat szentségéhez, melyet évek óta elhanyagoltak.

Mi pedig hálát adtunk az édes Szűzanyának, hogy érme úlján három lelket vitt közelebb isteni Fiához.

Főtisztelendő Atyánk párizsi útja.

Párizs csak azóta bír fontossággal előttem, amióta a jó Isten kegyelme a társulatba hívott. Ettől az időtől kezdve folyton élt bennem a gondolat, hogy elzarándokolok Párizsba, a társulat bölcsőjéhez, szent Vince atyánk ereklyéihez. Hivatási életem elején csak a szívem mélyén élt ez a gondolat, nem mertem kimondani. Később jött a háború, a forradalom, amikor még levél sem ment Párizsba, nemhogy odautazhattunk volna. Azóta pedig a drágaság. Múlt év őszén körlevelet kaptunk Főtisztelendő Generális Atyánktól, amelyben jelzi, hogy 1925 július

hó 13-ára párizsi Anyaházunkba meghívja a kis magyar tartomány kiküldöttjét és az általános gyűlést követő hatodik évben tartani szokott, úgynevezett „hatéves“ gyűlésre. Kedvesen jegyzi meg főtisztelendő Generális Atyánk, hogy ugyan erre a gyűlésre az előírások szerint a tartományok vizitátorai nem hivatalosak, de meghívja ezeket is, nem ugyan a gyűlésre, hanem az ezzel kapcsolatos kettős ünnepre. 300 éve, hogy szent Vince Atyánk a missióspapok társulatát megalapította; ez lesz tehát az egyik ünnep. A másik pedig főtisztelendő Generális Atyánk 50 éves hivatali jubileuma, amely ugyan 1924 december 7-én volt, de amelyet, — mint főtisztelendő Generális Atyánk jól jegyezte meg körlevelében: „Télen nem lehet megtartani; előre megünnepelni pedig merészség volna, — hátha nem érem meg; — s azért legjobb lesz a nagygyűléssel és a 300 éves jubileummal kapcsolatban megtartani.“

Még egy aggodalmam volt. A kis magyar tartomány még csak „viceprovincia“ volt, s így talán nekem nem szól a meghívás, mint afféle szegény „vicevizitátornak.“ Megkérdeztem, nehogy a hivatal vendég sorsára jussak. Megjött a válasz: „Világos, jöjjön ön is az ünnepélyre.“

Megváltottuk a jegyünket oda-vissza, hogy, ha mindenből kifogyunk, legalább hazajöhessünk, s megindultunk főtisztelendő Guszich házfőnök úrral, akit a kis magyar tartomány kiküldöttjül választott, hogy a világ teremtésétől számítva, első ízben képviselje a tartományok Benjaminját a párizsi nagygyűlésen. Július 8-án délután negyedkettőkor indultunk a kelenföldi állomásra. Nem szálltunk a direkt párizsi kocsiba, mert Wienben úgyis ki szállni szándékoztunk, hogy másnap reggel szentmisét mondassunk és hogy az éjjelt ne a vonaton töltsük. Ilyen nagy út elején takarékoskodik az ember erejével, hogy maradjon belőle az utazás végére.

Ezen a wieni úton, amelyet úgyis sokszor megjártam és így ismertem, nem annyira kifelé néztem, mint befelé. Lelkiszemeim előtt Párizs volt és sokért nem adtam volna, ha másnap reggel Párizsban szállhattam volna ki. Hegyeshalomnál mégis kinéztem és fájó szívvel szemléltem a kalauzcserét, mert — sajnos — most nem Bruck, hanem Hegyeshalom a határállomás, s itt száll le a magyar kalauz és száll föl az osztrák. Milyen jó volna, ha visszajövet nem Hegyeshalomnál, hanem már „Királyhidánál“ (Bruck) várna a magyar kalauz!

Az útlevel-és vámvizsgálat magyar részről a vonaton történt, természetesen a szokott magyar előzékenységgel: ránéz, azután: „köszönöm,“ azután: szalutál és kész. Az osztrák már körülményesebben végzi a dolgát. Nem fárad ugyan be a vasúti kocsiba, hanem Wienben a pályaudvaron üti rá bélyegzőjét az útlevelre, még pedig állva. A podgyászok közül az egyiket kinyitja és tartalmát kissé végigsímítja, a többi táskánál megelégszik egy röpke tekintettel és ezzel a megjegyzéssel: „Sie haben sowieso nichts zollbares drinnen,“ nyújtja az igazoló bárcát, még pedig először kettőnknek egyet; de azután meggondolja a dolgot és külön-külön kapunk bárcát.

Wien Ostbahnhofban a kedves testvér várt reánk és vitt minket, illetőleg a csomagjainkat a villamosra, amely személyenként két garas (2000 osztrák korona) nikkal pénz fejében elvitt a Kaiserstrasséig, ahol rendtársaink szeretettel fogadtak és szent irigységgel néztek reánk, mint akik Párizsba utazunk. Ez is a szent hivatás egyik kiváltsága, hogy akárhová megyünk, ahol missióház van, otthon vagyunk.

Másnap korán reggel a Kaiserstrassei szép templomban bemutatott szentmise után a missióházzal szemközt levő Westbahnhofból indultunk és itt már harmadik osztályon folytattuk utunkat s a dolog elég jól ment. Sok utas volt ugyan, de nagyon tisztességes társaság. Jól mulattam azon, hogy egy öreg néni, aki ridiküljét Guszich úr feje fölé helyezte el, minduntalan ki akart valamit venni a ridikülből és ilyenkor a legnagyobb alázatossággal kérte Guszich urat, adná le neki és azután tenné föl ismét a ridikült. Végre Salzburgba érkeztünk és akkor ismét szólt a néni: „Bitte demütig noch einmal, aber das letzte mal, den meine Geldtasche ist drin, und da, in Salzburg, möchte ich doch ein krigl Bier trinken.“ Tényleg nem is kérte többé, de nem is lett volna alkalma, mert nemsokára, délután három óra tájban Schwarzach-ban kiszálltunk, kis pihenőre, egy éjszakára. Osztrák rendtársainknak missióházuk, a salzburgi provincia nővéreinek pedig nagy házuk van itt, melyben iskola, szegényház és kórház van. Mielőtt a salzburgi provincia nővérei Párizsba egyesültek, itt Schwarzach-ban volt a Központiházuk. Eredetileg e nagy épület bencés missióház volt. A délutánból még néhány óránk volt és ezt arra használtuk fel, hogy fölkapaszkodtunk a Schernbergre, ahol egy régi kastélyban, ugyancsak a salzburgi provincia nővérei, gyógyíthatatlan betegetek,

jórészt elmebetegeket, gondolnak. Az elég magas hegyről szép kilátás nyílik. Nyáron gyönyörű hely, de télen nagyon zord. Megsajnálunk rendtársainkat, akiknek télen e hegyet meg kell mászniok. Itt Schernbergben találtuk kedves Celan József testvérünket, aki a kedves nővérek piliscsabai házának építésekor értékes szolgálatokat végzett. Bár most oly szép helyen van, szíve vissza vágyódik Magyarországba; itt szeretne meghalni.

Másnap reggel nyolc óraker kellett volna tovább utaznunk. Kinn is voltunk az állomáson, de két óra késése volt a vasútnak. Midőn végre megérkezett, kerestük a direkt párizsi kocsit, de nem találtuk. Végre a kalauz egyszerre rámutatott, hogy ez az. Mi beszálltunk, de, mint később kiderült, nem volt párizsi kocsi, s így Bazelen át kellett szállnunk. Azon édes reményben, hogy a két órás késést behozzuk, kezdtük meg az utazást, amelynek végcélja — 24 óra múlva — Párizs legyen. Két úr ült a fölkeben. Jó, hogy latinul beszélve tanakodtunk azon, hogy miféle náció lehetnek. Egyszerre bemutatja magát az egyik úr magyar nyelven: selmechányai orvos, nagyon örül, hogy magyarokkal találkozott. A másik selmechányai igazgató, a Budapest közép-ferencvárosi plébános úr unokafivére. Mi románoknak néztük őket. Többször vették a büffét igénybe, csodálkoztak azon, hogy ott minden európai pénzzel lehet fizetni — persze borsos árakat.

A különben szép út Innsbruckig ismerős volt. Midőn Le Gras anya boldoggáavatására Rómába mentünk, ugyanezt az utat tettük meg. Buchsnál elértük a schweizi határt, ahol a gőzgépet villanygéppel cserélték fel, tekintettel a sok alagútra, amelyen keresztül megy a vonat. A két órás késés nemcsak nem apadt, hanem növekedett, úgy, hogy Buchsból már két és fél órás késéssel indultunk. Ennek az volt a káros következménye, hogy 8 óra helyett 10 óra után értünk Zürichbe és így a Zürichen túli részeket nem láthattuk. Az útnak ez a részlete nem is oly szép, mint a Buchs-Zürich-i út, ahol órákon át a tő partján megy a vonat.

Zürichben kiszálltak a felvidéki útítársak és csak egy úr maradt, aki Bazelen szállt ki. Tehát éjszakára egyedül maradtunk. Neki is kezdtünk a vasúti üléseknek ágyakká való átalakításához, midőn felnyílik az ajtó. Útlevel vizsgálat, amelyen egy pillanat alatt átestünk, de ami azután következett! „Hová utaznak az urak?” „Párizsba!” „Akkor tessék átszállni, mert ez a kocsi Boulogn-ba megy.” El sem akartuk hinni, hisz útközben

megkérdeztük az osztrák, és a schweizit kalauzt, és mind erősítették, hogy párizsi kocsi a mienk. Hiába volt minden. Egy francia kalauz, aki csodálatos módon németül is beszélt, felvilágosított, hogy a mi kocsink egy darabig ugyan Párizs felé megy, de azután elkanyarodik Boulogn felé és megy Londonba. Miután ezidőszerint nem volt kedvünk a ködös Albionba menni, átszálltunk más kocsiba. Itt már nem ketten voltunk, hanem öten; a jó éjszakának, az alvásnak vége! Még az sem vigasztalt meg, hogy a vasúti ülés támlájára szép horgolt védő volt terítve, csak egyedül az a tudat, hogy nemsokára Párizsban leszünk. Éjjél volt, mire a vonat elhagyta a bazeli vasútállomást, tehát már három óra késés. Németül tudó francia kalauzunk arról biztosított, hogy délelőtt tíz óraker Párizsban leszünk.

A vonat meglehetősen gyorsan haladt és csak ritkán állt meg. Hajnalodik. „Troyes-be” érünk, ahol a missionáriusoknak házuk van, amely már 1638-ban létesült. A pályaudvaron a pincérek meglehetősen hangosan kávéét kínálnak. Nem, nem, mi még ma Párizsban szent misét akarunk bemutatni.

Háromnegyed hét óra helyett tíz óraker érkezünk a párizsi állomásra. Tehát célnál vagyunk! De most merre, hogy igazán a célnál: az Anyaházban legyünk? Ni, itt egy nővér! Mi köszönünk, ő is, s azután mosolyogva, németül mondja: „Der liebe Bruder Michael wartet schon auf sie.” A jugoszláv provincia titkárnője volt, aki két laibachi nővére várt. Ki sem mondhatom, mily jól esett a figyelem, hogy kedves testvért küldtek ki elének, amely kitüntetésben egyetlen nemzetnek sem volt része. Csakugyan feltűnt kedves Mihály testvér hosszú alakja, aki az emberek feje fölött nézett le reánk és hozzá magyarul köszöntött: Dicsértessék a Jézus Krisztus! Slovén testvér, a párizsi állomáson, magyarul üdvözölte a magyarokat. A jó testvér azóta már meghalt.

A földalatti villamos vasúton, az úgynevezett „Metro”-n mentünk az Anyaházba. Ez a Metro a Szajna folyó alatt vitt el és egy átszállás után éppen Anyaházunk előtt tett partra minket. Különben olcsó közlekedési eszköz. 35 centért, körülbelül 5000 korona, reggeltől estig lehet rajta az ember, csak ki ne szálljon soha és ne menjen soha egész a végállomásig, hanem az utolsó előttnél szálljon le és várja be az ellenkező irányból jövő kocsit.

Itt vagyunk tehát az Anyaházban, amelynek külseje igazán

szent Vince atyánk egyszerűségére vall. Senki sem gondolná kívülről nézve, hogy mit rejt magában ez az épület. A templom, amelynek tornya nincs, alig észrevehető. Főbejratán csak nagy ünnepek alkalmával jár be a közönség.

Táskáinkat a testvérek szobáinkba vitték, mi pedig siettünk a templomba, hogy szent misét mutassunk be, mert már féltizenegy óra volt. Mindjárt abban a szerencsében részesültem, hogy a főoltárnál, szent Vince atyánk ereklyéinél miséztem. A ministráns egy braziliai újmisési misszionárius volt. A szent misét szent Vince atyánkról mondtam, azzal a kiváltsággal, amellyel csak az Anyaház rendelkezik, tudniillik, a szent misében szent Vince atyánknak külön prefációja van. Ha az Egyház nem tiltaná a hosszú mementót, itt órákhosszat lehetne mementózni. Milyen ott a hálaadás, mikor Jézussal a szívünkben ott térdelünk jó atyánk hamvainál, melyekről maga az Egyház imája mondja, hogy a szeretetet még most is lehelik! Velünk egy időben misézett a mexikói kiküldött, ő is most érkezett egyenesen Mexikóból. A hálaadás után bemutatkozunk és kérdésünkre, hogy hány nap utazott ide, spanyol nyugalommal mondja, mintha Párizs egyik utcájából jött volna ide: „38 napig utaztam.”

Negyedtizenkettőkor reggeli. A jó Guszich úr a kedves testvér előtt kinyilvánította a kávé iránt való kérését és volt is kávé, de nem csak reggelire, hanem még a vacsorához is küldött a jó szakácstestvér egy csésze — helyesebben — egy tál kávé és belevért egy tojást is.

Parrang úr, ki Lotharingiában született és így németül is beszél, már várt reánk és igazán lehető legnagyobb figyelemmel gondoskodott rólunk oltartózkodásunk ideje alatt.

„Kinél kell legelőbb jelentkezni?” — kérdeztük tőle. „Kinél?” — és már vitt is főtisztelendő Generális atyánkhöz, aki a nála megszokott atyai szeretettel üdvözölt minket.

Délben ebéd a nagy ebédlőben. A klerikusok a kis ebédlőben élkeznek. Igazán megérdemli a „nagy” nevet, mert 200 személynek van hely benne. Mindegyik szalvétáján rajta van a neve. Parrang úr itt is szorgoskodott, hogy megtaláljuk helyünket.

Délután ellátogattunk a kedves nővérek Anyaházának kápolnájába, köszöntöttük azt a helyet, ahol a boldogságos Szűz tiszteletreméltó Labouré Katalinnak megjelent és résztvettünk a déleesti istentiszteleten, amit a franciák: „Salu”-nek neveznek. A pap kiteszi a legméltóságosabb Oltáriszentséget, azután visz-

szalér a sekrestyébe. Azután a kedves nővérek elimádkozzák a rózsafüzért, körülbelül olyanformán, mint az nálunk a Központház kápolnájában október hó folyamán történik. A rózsafüzér imádkozása végén ismét kijön a pap. A kóruson a Tantum ergót és a Genitorit éneklük, sőt a Panem de ceolot is a kedves nővérek éneklük, úgy, hogy a papra csak az oráció és az áldás marad.

Felvezettek az Anyaház titkárságába, ahol kedves Leopoldina nővér örült, hogy ismét magyarokat látott és magyarul beszélhetett. Viszontláltuk a jugoszláv titkárnőt is, akivel délelőtt a vasútállomáson találkoztunk. Vele már nem magyarul, hanem németül beszélünk.

Távozásunk előtt még egy út a sekrestyébe! Előjegyztetük szentmiséinket másnapra a jelenés oltárához. Sikerült. Egyikünk negyed hétkor, a másik háromnegyed hétkor misézett. Mily lélekemelő gondolat: a Csodásérem megjelenésének szent miséjét mondani ott, ahol a boldogságos Szűz megjelent és elrendelte, hogy a Csodásérmét az egész világon terjesszük. Az oltár még nem állt 1830-ban, midőn a boldogságos Szűz megjelent, csak később épült a jelenés helyén. Ez az oltár több, mint kegy-oltár, mert itt a boldogságos Szűz nemcsak kegyelmeket osztogatott és osztogat, hanem meg is jelent és a jelenést az Anyaszenteztyház a Csodásérem ünnepével megerősítette és hitelesítette. Kár, hogy ez a szent misénk is csak félóraig tartott!

A délután néhány templom meglátogatására fordítottuk. Többek között megleltettük a szent Vince atyánk tiszteletére épült templomot. Ez is, mint egyáltalában Párizsban minden temploma, remekmű.

Hétfőn reggel ismét a kedves nővérek Anyaházának kápolnájában miséztünk és pedig boldog Le Gras anya sírja fölött. Szinte sok is egyszerre a kiváltságból, vagy helyesebben, itt Párizsban több időt kellene tölteni, hogy egy-egy szent helyre több idő jusson.

Ma egyébként a nagy gyűlés kezdetének napja. Délután öt órára hívta össze főtisztelendő Generális Atyánk a kiküldötteket és előzőleg ebédre Gentillybe hívta meg a vendégeket és az Anyaház tagjait. Gentilly egy órára van Párizstól. Üdülőház és pár év óta apostoli iskola. Ha itt van az ebéd, akkor az Anyaházban szünetel a konyha. Ebéd alatt főtisztelendő Cazot első asszisztens úr mellé kerültem. Eleinte latinul beszéltem vele, de

mily nagy volt csodálkozásom, midőn kifogástalan németiséggel ezzel a kérdéssel fordult hozzám: „Wollen sie lieber Bier, als Wein trinken?”

A délután 5 órakor kezdődő nagygyűlésen természetesen nekem, mint vendégnek, nem volt helyem. Azon csakis egy-egy kiküldött vesz részt minden tartományból. Ez a nagygyűlés reánk, magyarokra, azért volt nagyfontosságú, mert Társulatunk fennállása óta ez volt az első nagygyűlés, amelyen a missziónáriusok magyar tartománya hivatalosan képviseltette magát. Midőn a Társulat 300 éves jubileumát ünnepli, akkor jelenik meg a provinciák Benjaminjának kiküldötte először Párizsban. Az összegyűlt kiküldöttek tapssal fogadták Guszich urat, mint a magyar, főtisztelendő Zdesar urat pedig, mint a jugoszláv tartomány kiküldöttjét.

Július 14-én, kedden, ismét a kedves nővérek Anyaházának kápolnájában miséztünk és pedig ezúttal a főoltárnál. A jó sekrestyés nővér fekete mise-uhát készített. Ez mégsem lesz jó, — gondoltam — Párizsban, a kedves nővérek Anyaházának kápolnájában, fekete miseruhában misézni! Szóltam a kedves nővérnek, ékes francia nyelvtudományommal, és fehéret kértem, hogy ismét a Csodásérem miséjét mondhassam. Szívélyes: „Oui, Monsieur!” — volt a felelet, amelyből szinte kiértem a gondolatát: Persze, persze. akinek ritkán jut osztályrészül a szerencse, hogy itt misézhetik, az nem misézik fekete színben.

Ez a nap egyébként az úgynevezett: „Szabad nap,” amelyen a kiküldöttek nem tartanak ülést, hanem csak egymás között, privátim beszélnek meg a dolgokat.

Az időt arra használtuk föl, hogy egy-két templomot meglátogassunk s elmentünk a Társulat bölcsőjéhez: Szent Lázárba. A régi épülettömbből azóta utcákat vágtak le és még mindig hatalmas, nagy épület maradt, amely most a franciák: „Márianosztrá”-ja, tudniillik női fegyintézet, a szent Józsefről nevezett nővérek vezetése alatt. Megmutatták a szobát, ahol szent Vince atyánk élt és meghalt. A szoba, melyet egy másik szobával megnagyobbítottak, ma az intézet kápolnája, az ágy helyén az oltár áll. Nagy tisztelettel mutatják a nővérek az ablak alatt levő kőlépcsőt, amelyen egykor szent Vince atyánk lábai nyugodtak és amelyen különösen jobb lába nagy mélyedést vájt ki.

Július 15-én a kiküldöttek délelőtt és délután ülészek. Mi, vendégek, pedig felkerestük a régi ismerősöket az osztrák és

jugoszláv provinciából, akikhez még a németek csatlakoznak és visszaemlékezünk a régi időkre, és kérdezősködünk a régi ismerősök felől.

Július 16-án a Vértanúk hegyén épült Jézus Szent Szíve templomába zárandokoltunk. A templomban — csütörtök lévén — épp akkor tették ki a legmértősebb Oltáriszentséget imádásra. Állandóan sokan látogatják e monumentális templomot, amely már készen áll, csak környéke szorul még rendezésre. Remek szép az oltár, amelyet szent Vince két családja emeltetett a szent Szív dicsőségére. Délután félkeltőkor a nagyontisztelendő generális Anya fogadott. Eddig nem tehettem, mert a világ minden tájáról összesereglett nővérek szentgyakorlata foglalta le idejét. Miután a szentgyakorlat véget ért, szívesen állt a missziónáriusok rendelkezésére. Élénken érdeklődött magyar leányainak sorsa felől és biztosított, hogy anyai szívébe helyezte el valamennyit. A jó alkalmat fölhasználva, újra felkerestem a kegyelemoltárt és ott végeztem a Szentséglátogatást.

Július 17-én — pénteken — a nap hangulata épp megfelelő, Versaillesbe mentünk. Az út elég hosszú. Egy darabig földalatti villamoson, azután egy órát rendes vonaton, azután félórát gyalog mentünk a vasútállomástól a híres királyi palotáig, amelyben nem csak órákat, hanem napokat is lehetne tölteni. Minden terme, minden szobája képcsarnok. Három német rendtárssal végigjárjuk azt a termet is, ahol a reájuk nézve oly gyászos versaillesi békét aláírták. S mert itt voltunk a közelben, elgyalogoltunk a németekkel együtt Trianonba, amely meg reánk, magyarokra nézve lett annyi gyásznak és fájdalomnak forrása. Trianon egyébként olyan, mint a mi Városligetünk s az épület, ahol a szomorúvégű tárgyalások folytak, kis kastélyszerű épület.

Július 18-án — szombaton — boldog Perboyre János sirjánál bemutatott szent mise után bejutottam főtisztelendő Generális Atyánkhoz. Itt nincs bejelentésre szükség, csak várni kell, míg a sor reánk kerül. Ő maga nyitja ki az ajtót a kihallgatás végén és üdvözli az ajtóban állva a következőt, azzal a szíveséggel, amellyel a jó atya fogadja messziről jövő gyermekét. Minden érdekli, ami szent Vince atyánk két családjára vonatkozik és, jó emlékezőtehetsége révén, maga érdeklődik a dolgok folyása iránt. A végén atyai áldást és szívélyes üdvözetet küld minden magyar fiának és leányának.

Este nyolc óraker az Anyaház tetején levő kis tornyocskában elhelyezett négy harangocskának játéka jelezte a másnapi nagy ünnepet.

(Folytatása következik.)

Zarándokút a szent évben.

1924 karácsony előestéjén szokatlan nagy tömeg jelent meg a szent Péter templom előtt. Várták a Szentatyát, hogy kis aranykalapáccsal megnyissa a szent kaput és ezzel a kegyelmek tárházát a szent városba zarándokoló gyermekeinek. A várva-várt pillanat elérkezett. A Szentatya megnyitotta a Porta Sancta-t, kihirdette a jubileumi esztendőket. Azóta a zarándokok ezrei sietnek Rómába, hogy részesüljenek bűnbocsánatban és a teljes búcsúban. A magyar katolikusok is ezrével zarándokoltak Rómába, hogy a szentév kegyelmeiben részesüljenek.

Egy ilyen, körülbelül 530 tagból álló, magyar zarándok csapat indult el június 22-én a déli vasútállomásról az örök város felé. Ezt a zarándok utat akarom a Központi Lap olvasóinak lerajzolni, hogy legalább lélekben vándoroljanak a mosolygó Ilálián keresztül az örök városba.

Június 22-én délután hat óraker a magyar himnusz akkordjaival hagyta el vonatunk a fővárost. Nemsokára a lenyugvó nap sugaraitól különféle színben játszó Balaton emelte szívünket a jó Istenhez, ki oly széppé tette hazánkat. Majd elmondottuk közösen az esti imát, amelyen, hála jó lelkivezetőnknek, főtisztelendő Köhler úrnak, indítványozására, nők és férfiak egyaránt példás áhitattal vettek részt. Utána különféle énekeket énekeltünk a Szűzanya tiszteletére, miközben Nagykanizsára értünk. Itt a pécsi Jezsuita atyák kollégiumának zenekara P. Kehrling vezetésével eljátszotta a himnuszt, majd elénekeltük a „Nagyszonyunk hazánk reményé”-t és így búcsúztunk a csonka hazától.

Másnap reggel 8 óraker érkezünk az első olasz állomásra, Postumiába, a régi Adelsbergbe. Itt persze a papok első kérdése az volt, lehet-e misézni? Erre lelkivezető rendfarsam előre kül-

dött a plébániára, hogy lehet-e szent misét mondani és hánynak? A plébános úr nem volt otthon, de a káplán úr igen szívélyes volt és mindjárt intézkedett, hogy a kegyelmes úr, gróf Zichy Gyula kalocsai érsek misézzon a főoltárnál és két főtisztelendő úr a mellékoltároknál; utána aztán három-három. A kórházi kápolnában is misézhetik egy főtisztelendő úr. Nekem több se kellett. Gondoltam, a templomban ügysem kerül rám a sor, mert ott az öregebb uraké az elsőbbség. Siettem tehát föl a kórházba. Az épület külseje után ítélve, azt hittem, hogy állami kórház. Hatalmas nagy betűkkel ki volt írva: Hospitale Vittorio Emmanuele III. Már-már visszafordultam, azonban látván a nagy rendet és tisztaságot az udvaron (Olaszországban!) mégis bementem. Képzeltetheti az örömet, mikor egy nagy fehérkalapos, kék ruhás nővért pillantottam meg. Már messziről kiáltottam feléje: „bon giorno” — a Dicsértessék ott nem szokás — és elkezdtem latin, francia és olasz keverék nyelven előadni kívánságomat. De a nővér sehogy sem értett meg. Hosszas kintlódás után kiböki, hogy: „Sprechen Sie deutsch?!“ Erre előadom, hogy misézni óhajtok és hogy magyar lazarista vagyok. A nővér mereven néz rám, egyre pirul, végül összecsapja kezét és örömtől ragyogó arccal felkiált: „Maga magyar?” Persze én is elképedtem, hogy itt, a hazától távol, egy olasz nővér magyarul szól hozzám: Közben elindultunk a kápolna felé. Útközben elmondotta édesen csengő hazai nyelven, hogy a nővérek szlovének, a ház is a laibachi provinciához tartozik és hogy ő azelőtt sokáig Budapesten volt a Klinikán. Nagy a honvágya Magyarország után, bár sohase jött volna el és igen örül, hogy magyar lazaristát lát és magyarul beszélhet. Egészen elértéke-nyült.

Szent mise után, mialatt hálaadást tartottam, valamennyi nővér, nyolc vagy tíz, összegyűlt a fogadószobában és a reggeli alatt Magyarországról, mind a két tartományról kellett beszélnem. Az én magyar nővérem nem fogyott ki a kérdésekből. Mialatt én ott fecsegttem, a zarándokcsereg bement a híres adelsbergi csepkőbarlangba és én szépen lemaradtam. De azzal vigasztalódtam, hogy ott épp olyan barlangot láttam volna, amelyeneket gimnazista koromban nem egyet láttam: a fenékén patlak foly, teletjérő pedig cseppkövek lógnak le; míg itt néhány nővérem örömet tudtam szerezni.

Amint a kórházból kiérek, találkozom a kegyelmes úrral és

lelkivezetőnkkel, kik szintén kinnmaradtak a barlangból a rossz technikai vezetés miatt. Együtt lesétáltunk a pályaudvarra, hova csakhamar a többiek is megérkeztek sárosan és lucskosan, mert a barlangban folyton esik.

Tizenkét órákor tovább indultunk Trieszt felé, a kopár Karszt fennsíkron keresztül. Mindenütt pusztaság és terméketlenség. Végül kétóra tájban kezdenek feltűnedezni épülőfélben levő házak, majd összelőtt házak, romhalmazok, széles, mély lövészárkok, majd egy nagyobb fennsík tele lövészárkokkal, földhányásokkal, hatalmas, nagy srapnel vájta gödrökkel... Az arcon komolyság; erős, harcedzett férfiak szemébe könnyek gyűlnek és ajakról-ajakra száll a halk mormogás: a Doberdó! Igen a Doberdó, ahol elkeseredett dühvel gyilkolták egymást az emberek és amelynek ártatlan vértől áztatott földjében egymás mellett pihelve annyi magyar és olasz hős várja a dicső feltámadást. Mindenki a folyosón van és elfogódott lélekkel szemléli az emberi kegyetlenség és pusztulás e helyét. Majd felhangzik e szó: Imádkozzunk hőseinkért! Talán sohasem imádkoztuk oly ájtatosan a Miatyánkot, mint akkor. A kocsi felügylő olasz „fekete inges” fascista is leveszi sapkáját, keresztet vet, összekulcsolja kezét és velünk együtt imádkozik. Közben szellő keletkezik a tengerpart felől, amely kellemes olajfaillattal árasztja el a hajdani csatateret és a száguldó magyar vonatot.

Alighogy elhagytuk e gyászosemlékű helyet, felhangzik a kiáltás: A tenger! Az ablakhoz tódul mindenki, hogy lássa a sötétlénk színű tengert, magasztos fönységében. A parthoz közel mindenütt apró halászbárkák, vitorlások és kisebb gőzösök, a távolban pedig, ahol az ég és a víz egybefolytak, kis sárga vagy fekete pontok látszanak: ezek a tenger óriásai, hatalmas, nagy kereskedelmi hajók, amelyek lassacskán el-eltűnedeznek a látóhatárból.

Amott egy kiugró parti sziklán egy gyönyörű várkastély tekint a végtelenség látszó tengerre. Ha megszólalna, sokat tudna beszélni a földi élet és dicsőség mulandóságáról. Valaha két gyászosvégű trónörökösünké, Rudolfé és Ferenc Ferdinándé volt, most valószínűleg az olasz állam birtoka. Három óra tájban értünk Triesztbe, ahonnan 20 perc múlva tovább indultunk Velence felé. Itt ketten lemaradtak a vonatról, de a gavallér olaszok ingyen utánunk szállították őket.

Megint a harcmezőre értünk. A sziklás dombokon minde-

nütt lövészárkok láthatók, az alattunk elterülő termékeny szántó-földeken pedig békés olaszok aratnak vagy kapálnak, néha kalapjaikat vagy keszkenőiket lobogtatják felénk. Négy óra felé hirtelen meglássuk a vonat robogása és nehezen dőcögő lépésben halad előre, mint néhány évvel ezelőtt a sebesültvonatok. Egy hidra érünk. Az Isonzo hídja! Alatta sekélyvizű kis folyó. Ez a kiszáradt medrű kis folyó volna hát az Isonzó? Hisz a Körös is van ekkora, sőt talán nagyobb is! Igen, ez az Isonzo. De ha megárad, sebesen rohanó vize pusztító árrá lesz, mely kíméletlenül magával ragad mindent, ami beléje kerül és viszi a tengerbe, mint annak idején a mindkét oldalról hazájukat védő katonákat. Gyászosan hangzik fel a magyar himnusz. Az olasz fascista vigyázz állásba vágja magát és mikor a vonat a híd közepére ér, Hindy Zoltán, az Országos Katolikus Szövetség igazgatója, beledobja a habokba a zarándokok örökzöldből font koszorúját, mi pedig kérjük a jó Istent, hogy adja meg az itt meghalt hősöknek az örök életet.

A vonat tovább robogott. Beértünk már a termékeny Lombárd Alföldre, átmentünk a Tagliamenton és a Livenzán, ahol katonáink annyi fényes diadalt arattak. Mindenütt épülőben levő házak mutatták, hogy itt háború dúlt...

Háromnegyed hatkor újra lassul a vonat, felhangzik: „Házádnak rendületlenül,” mindenki a folyosóra tódul... itt a Piáve! Itt történt az árulás; amely annyi katonánk életébe került, és itt szerezte boldogult királyunk azt a végzetes tűdóbajt, amely sirba vitte.

Sötét fellegek tornyosulnak a táj felett, mintha csak azt akarnák mondani: még most sincs béke, non est pax... Mi pedig imádkoztunk, hogy a jó Isten adja meg a mindkét oldalról elesett hősöknek az örök életet és az örök békességet.

Nemsokára ismét feltűnt a tenger, melyet most már nem veszítettünk szem elől. Majd, körülbelül egy félóráig, teljesen a tenger fölött robogtunk egy nagy hídon, amely összeköti a szárazföldet a tenger hajdani királynőjével, Velencével, ahova 7 órákor érkeztünk.

(Folytatása következik.)

Társulatunk köréből.

Szent Vince kettős családjának általános főnökei.

VI. BONNET JÁNOS.

1711-1735.

A jó Isten szeretetének különös jelét adta, mikor szent Vince egyre fejlődő családjának vezetését Bonnet generális atyára bízta. 24 évig tartó főnöksége úgy a társulat szellemére, mint elterjedésére nézve szent Vince óta a legáltalósabb korszakok egyike volt.

Bonnet János 1664 március 26-án Fontenebleauban született. Szegény szülőktől származott. Földi kincsek helyett gazdag lelki tulajdonságokkal és tehetségekkel ruházta fel a jó Isten. Jámbor édesanyjától nagy szívjóságot és minden erényre kész lelkületet örökölt. Saját vallomása szerint édesanyja már hároméves korától kezdve erénységre szoktatta, lelki életre nevelte. A tanulásban már gyermekévei alatt oly nagy előhaladást tett, hogy bámulatra ragadta tanítóit. Korán megnyilatkozott benne a szónoki tehetség is, azért diákkorában sűrűn szerepeltették a nyilvánosság előtt.

A szónoki tehetség egész életén át jellemezte. Papok, püspökök élvezettel, örömmel hallgatták előadásait. Nagy tehetségeit alázatos, szerény modorral palástolta.

Már tizenötéves korában felvételt kért a kongregációba Jolly atyától. A bölcs előljáró, aki az erényes ifjában nagy dolgokra hivatott egyént fedezett föl, két évi kemény próbára tette, de a jellemes ifjú minden nehézséggel megküzdött. Tizenhétéves korában belépett a szemináriumba. Mikor a világot elhagyta, lelke már ment volt minden földies vonzalomtól. Csupán jó édesanyjától vált meg nehezen, kit hálás, fiúi kegyelettel egész életén át nagyon szeretett.

Gyöngéd szeretete Isten és a szegények iránt volt leggazdagabb öröksége, amit magával hozott. Belépésétől kezdve szívvel-lélekkel ragaszkodott a társulathoz, annak eredeti szelleméhez és szokásaihoz. Főtörekvése volt, hogy szavaiban és tetteiben mindinkább hasonlítson Vince úrhoz, nem is sejtve, hogy ő lesz a dicső alapító utóda.

1689-ben Bonnet urat pappá szentelték, Jolly atya szerette volna, ha a Szent Lázárban marad, ahol az erények mintaképe volt. Csupán csak gyenge egészsége bírhatta rá, hogy az orvos tanácsára Chalons-sur-Marne-ba küldje, hogy ott az enyhe éghajlat alatt megerősödjék.

1691-ben, mint házfőnök Auxerre-be került és mikor Pierrons atyát 1697-ben a Társulat főnökévé választották, az új főnök, a Chatres-i nagy szeminárium élére nem találta méltóbb és tehetségesebb utódot Bonnet-nál. Mind a két intézet élén áldásosan és a püspökök meglegedésére működött.

Mikor Watel generális atya 1703-ban a Társulat vezetését átvette, nehéz hivatalának sikeres betöltéséhez Bonnet úrra vetette tekintetét. Asszisztensévé választotta és őt jelölte ki halála után a társulat vikáriusává. Az 1711 augusztusi általános gyűlés, már az első szavazás alkalmával egyhangúlag Watel általános főnök utódául választotta. Ekkor csak 47 éves volt.

Szeretreméltó egyénisége és szervező képessége a két nagy család élén, mint fénylő nap ragyogott és terjesztette áldásos hatását. Amíg elődei inkább eréllyel, addig ő főképp jósággal és szeretettel kormányzott. Mint dicső mintaképe, Vince úr, ő is inkább példájával, munkás tevékenységével vonzotta a szabályhűség útjára alattvalóit. Szent Vince után ő volt az első általános főnök, aki személyesen tartott a házakban vizitációt. Mindenütt szabályhűség, rend és jó szellem fakadt nyomán. Oly nagy szeretettel és alárendeltséggel vették körül fiai és leányai, mintha maga szent Vince élt volna közöttük.

Bölcs körlevelei, amelyekben évente a társulat főbb eseményeiről beszámol és alattvalóit az eredeti szellem

megőrzésére serkenti, mai napig értékes dokumentumok a társulat gyűjteményében.

Szent Vince, aki előre látta, hogy a társulat elterjedésével az eredeti szellem idővel apadni fog, még életében fölvetette a megújulás szemináriumának fontos kérdését. Bonnet generális atya ezt a tervet meg is valósította.

Az 1712-ik évben tartott gyűlésen óhaját tudtára adta a társulatnak és legnagyobb vigasztalására több házfőnök jelentkezett felvételre az ismétlődő szemináriumba. De nemcsak az önkéntesen jelentkezők vettek részt, hanem főnntartotta magának a jogot, hogy bárkit, akinek ez a megújulás szükséges, meghív. Ez a próbaidő 6 hónapig,

leginkább a nyár folyamán — tartott, hogy ílyképpen a missióktól el ne vonja a munkaerőt. Az ismétlődő szeminárium nyolc éven át folytatódott és rendkívül sok áldással járt. A jó szellem és erényesség jobban virágozott, mint valaha.

Bonnet atya, sok anyagi nehézséggel is küzködött. XIV. Lajos halála után az állam a társulattól megvont minden évi járadékot és segílyt. Az Anyaház és a társulat legtöbb háza nagy szegénységre jutott. Bonnet úr, az isteni Gondviselésre hagyatkozva, oly bölcsen rendezett mindent, hogy a megkezdett műveket ezentúl is mind megtartotta és tovább fejlesztette.

A derék főnök emlékét halhatatlanná teszi az a körülmény, hogy az ő főnöksége idejére esik Vince úr boldoggáavatása. Ennek a kegyelemnek elérésén, nemcsak fáradhatatlanul dolgozott, hanem sok anyagi áldozatot is hozott. Határtalan volt öröme, mikor a dicső alapító boldoggáavatásáról a társulatot értesítette. Az 1729 augusztus 13-ai valóságos diadalünnep volt egész Franciaországban. Alig oszlott el a szakadatlan triduumok fénye, Bonnet atya már is boldog Vince szenttéavatási ügyén dolgozott és az ügy oly gyorsan haladt előre, hogy úgy látszott, hogy ezt a dicső napot is eléri. Az ügy már befejezéséhez közel állott, mikor rövid lázas állapot kiragadta a szentéletű Bonnet atyát családjá köréből. Mindkét társulat mélyen

gyászolta szent Vincének ezt a méltó utódját és hű képmását.

Bonnet generális atya a szeretet leányai társulatának vezetésére és fejlesztésére is nagy gondot fordított. 40 konferencia maradt tőle reánk, amelyek szeretetének és bölcs vezetésének hű tükrői számunkra. Az évi lelkimagány sorrendjét, úgy, ahogy azt ma is megtartjuk, Bonnet úr határozta meg.

Főnöksége alatt 32 missióház és 74 nővérház keletkezett.

Missióház: Franciaországban 8; Lengyelhonban 8; Olaszországban 4; plébánia: Bourbon szigeten 7, Maurice szigeten 5. Meg kell jegyeznünk, hogy egy-egy plébánián csak egy misszionárius és egy tisztelendő testvér működött.

Nővérház: Franciaországban 72; Lengyelhonban 2.

VII. COUTY JÁNOS.

1736-1746.

Couty János generális atya fiatal éveiről és tíz évi főnökségéről keveset jegyzett fel a krónika. 1667-ben Troyesban született és 1684-ben a missióspapok társulatába lépett. Hogy jámbor és kiváló egyéniség lehetett, mutatja, hogy több éven át Bonnet generális atya titkára, majd harmadik asszisztense volt, 1711-ben pedig Rómába utazott, ahol Vince úr boldoggáavatása ügyén bámulatos éles ésszel és buzgósággal dolgozott és nem ismert fáradságot, hogy az ügyet mielőbb befejezéshez juttassa. Ugyanilyen buzgóságot fejtett ki a dicső alapító szenttéavatása érdekében is.

1736 március 11-én a társulat általános főnökének választott. Rómában kifejtett nagy munkáját Isten azzal jutalmazta meg, hogy alig egy évvel általános főnökké választása után az Egyház boldog Vincét, 1737 január 16-án a szentek sorába iktatta. A levél, amelyben ezt a kegyelmet a két társulatnak hírül adta, túlrad az örömtől és hálaadástól.

Tíz évi főnöksége folyamán gondosan őrködött a szabályhűségen és erélyesen serkentette a tagokat a hivatásos erények gyakorlására. Szavait és utasításait némi szigor jellemezte, ami arról tanúskodik, hogy nagyon kívánta, hogy szent Vince gyermekeit a szent alapító szeleme hassa át.

Több hónapi betegeskedés és nyolc napig tartó csendes haldoklás után a jámborság legbensőbb érzelmei között halt meg.

Főnöksége alatt 10 missióház és 10 nővérház keletkezett.

Missióház: Franciaországban 1; Lengyelhonban 3; Portugáliában 2; Galiciában 1; Oroszországban 1; Olaszországban 1; Spanyolországban 1.

Nővérház: Franciaországban 6; Lengyelhonban 4.

VIII. DE BRAS LAJOS.

1747-1761.

A két társulat vezetésére hivatott De Bras Lajos Montdidierben 1678 augusztus 10-én született. Korán érett jelleme, már fiatal éveiben került a világias szórakozásokra. Komoly, higgadt természete inkább az erény és a tudomány felé vonzotta. Ilyen kitűnő lelkülettel lépett 1697 február 6-án, 18 éves korában Saint Lázárban a szemináriumba, ahol csakhamar a jámborság minden gyakorlatában kitűnt társai közül. Vasszorgalma és haladása főképpen a filozófiában és a teológiában múlta felül elődjainak várakozását. Már mint subdiákonus a szedani szemináriumban a filozófiát tanította. Pappászentelése után sok éven át Toulban, Saint-Flourban és Toursban működött tanári minőségben.

Mint házfőnök 30 éven át állott a toursi intézet élén, amely bölcs vezetése alatt szépen virágzott. Alapos tudásának híre annyira közismertté lett, hogy kétes ügyekben, vitás kérdésekben, püspökök, papok, laikusok, mint biztos forrásnál kerestek és találtak nála útbaigazítást.

Mivel, mint házfőnök, csupán a teológiát tanította, szabad perceit a kánoni jog tanulmányozására fordította és abban oly nagy sikert ért el, hogy a legnagyobb jogtúdorokkal versenyezhetett.

De Bras Lajos, elismert tudományossága mellett, szent Vince alázatos fia maradt. Azért, mikor 1747-ben az általános gyűlés őt szent Vince utódául választotta, ez a kinevezés senkit sem lepett meg jobban, mint őt. 70 éves korára hivatkozva, mély alázatosságában vonakodott a kitüntető hivatalt elvállalni. Csak az engedelmesség ereje kényszerítette elfogadására.

A két társulat De Bras atyában okos, szabályhű, szent előljárót kapott. Életének minden szakában a szent hivatás erényeinek magaslatán állott és most, mint előljáró, alattvalóit is ezek elsajátítására készítette. Főképpen a világgal való fölösleges érintkezéstől óvta lelkigyermekkeit. Sokan szigorúnak találták. Sokat tett főképpen a szent alapító kultuszának terjesztésén, mely a szenttéavatás óta nemcsak Franciaországban, hanem egész Európában elterjedt.

1759-ben összehívta a 12-ik általános gyűlést, amelyen magas kora miatt leköszönt. Már akkor 81 éves volt. De kitűnő egészsége, erős szervezete, melyet semmi betegség eddig nem gyengített, még hosszú életet ígért neki és így a gyűlés a lemondást nem fogadta el. Megadással hajlott meg Isten akarata előtt, de előre megjósolta közeli halálát. És csakugyan, néhány hónapra rá súlyosan megbetegedett. Újból felépült. Még két ízben ismételtlen ágyba dőlt és a szentségek megható fölvétele után, 1761 augusztus 21-én elhunyt az Úrban.

Főnöksége alatt a legnagyobb nevezetesség, ami minket közelről érdekel az, hogy De Bras generális atya főnöksége alatt Magyarországra jöttek szent Vince fiai, még pedig Vácra és Nagyszombatba. Rövid története ez: A wieni érsek, Migazzi kardinális, kérésére, Mária Terézia császárnő jóváhagyása mellett, két misszionárius a Lengyel tartományból Wienben a püspöki szeminárium vezetését vette át. Ezek a jó misszionáriusok szent életükkel és buz-

góságukkal annyira kivívták maguknak a császárnő kegyét, hogy ez hat irgalmas nővért is kért De Bras atyától, hogy Wienben letelepíthesse őket. Hogy tényleg létesült-e ez a ház, vagy sem, arról nincsenek hiteles adatok.

A wieni érsek, kinek főhatósága alá ez időben Felső-Magyarország is tartozott, a nagyszombati és váci szemináriumok vezetésére is kért három-három misszionáriust, kik el is jöttek 1762-ben, hogy papi fegyelmet és szent Vince szellemet plántáljanak a magyar ifjak lelkébe. Nagy munkatér nyílt meg itt szent Vince buzgó fiai részére, akik szép eredménnyel dolgoztak. A két szeminárium csakhamar a fegyelemnek és a theologiai tudománynak mintaképe lett. A liturgiára és korálénekekre nagy súly fektettek. Ezenkívül papi konferenciákat, lelkigyakorlatokat tartottak, úgy, hogy maga a kardinális, nemkülönben a káptalan és a papság telve volt hálával és elismeréssel szent Vince alázatos fiai iránt. S ime, öt évi áldásos működés után, amily hamar megjelentek, oly váratlanul el is tűntek apostoli működésük új színhelyéről. Sehol sem találjuk nyomát, hogy mi okból hagyták el hazánkat. Átmenő üstökösök voltak hazánk egén, jelezvén, hogy tartós meghonosításuk ideje Isten tervében csak a következő századra volt megírva.

Főnöksége alatt 22 missióház és 35 nővérház létesült. Missióház: Franciaországban 3, Lengyelhonban 7, Spanyolhonban 4, Olaszországban 3, Magyarországon 2, (Vác és Nagyszombat) Portugáliában 1, Ausztriában 1, Oroszországban 1.

Nővérház: Franciaországban 33, Lengyelországban 2.

IX. JACQUIER ANTAL.

1762-1787.

A kitűnő gyermek 1706 november 1-én Florenzben a lyoni egyházmegyében született. Tanulmányait a Jezsuiták kollegiumában végezte, ahol mindig az első díjakat nyerte. Már készült belépni a Jezsuiták Társaságába, mi-

kor egyik lelkigyakorlata alkalmával, melyet Lyonban szent Vince fiai intézetében tartott, megváltoztatta szándékát, és 1725 augusztus 8-án a missióspapok társulatába lépett.

Feltűnően higgadt, szeretetreméltó jellemmel és sok jeles tulajdonsággal ékeskedett. Ami másoknál hosszú évek fáradtságos munkájának eredménye, az nála, veleszületett természetes adománynak látszott lenni és erényességének varázserőt kölcsönzött. Alig szentelték diákonussá, Aletbe küldték, hogy a theológiát tanítsa. Ismét Lyonba visszatérve, több éven át, mint szemináriumi igazgató működött.

1730-ban a manoski ház élén, 1747-ben pedig ismét Lyonban találkozunk vele, ahol a lyoni, későbbben pedig a cahorsi tartomány vizitátora lett. Vezető képességének az isteni Gondviselés még nagyobb tért nyitott, mikor 1753-ban De Bras generális atya első asszisztensévé választotta. Ebben a fontos állásban a buzgó Jacquier úr teljesen fölemésztette erejét, úgy, hogy De Bras atya halála után mindenki azt gondolta, hogy nem sokáig fogja őt túlélni. És mégis, a lázas, gyöngye állapot dacára, 1762-ben az általános gyűlés nagy szótöbbséggel őt választotta De Bras atya utódául.

Bár már félig haldoklott, a jó Isten mégis úgy engedte, hogy tovább viselje e nehéz hivatalt mint bármely elődje. 25 évig vezette szent Vince két családját.

A súlyos teher, mely a választással vállaira nehezedett, nem csüggesztette el. A kislelkűséget gyöngeségnek tartotta sa azért a jó Istenbe vetette bizalmát. Azzal kezdte új hivatalát, hogy a társulat szabályainak, gyakorlatainak és szokásainak betartásában az aggályosságig pontos volt, hogy fiainak példaképe, élő szentszabálya lehessen.

Egyszerű modora fenséggel párosult. Tiszteletreméltó külseje még inkább tiszteletet parancsolt, mint maga hivatala. Szíve tele volt szeretettel és atyai jósággal és azzal a ritka adománnyal rendelkezett, hogy mindenki meglepéssel távozott tőle. Nagyon önmegtágadó életet élt és gyöngye egészsége mellett szigorúan böjtölt. Szelíd kormányzása alatt a társulat áldásosan gyarapodott művekben és

tagokban. Szavaiban szent kezettség ömlött el, gyönyörű stílusa magával ragadta a hallgatót. Kedvelt témái voltak: szent Vince tisztelete, az elmélkedés és a szent hivatás erényei. Ezek a szent előljáró természetfölötti életének megnyilatkozásai. Gyöngéden szerette a szegényeket és senkit sem bocsátott el segítség nélkül.

Ilyen szent életnek csak szent halál lehetett jutalma. Hat heti súlyos betegség után a jó Isten akaratán való teljes megnyugvás érzelmei között, a feszületet mellére szorítva, hagyta el lelke e siralom völgyét, hogy szent Vincével, kinek a földön helyét méltóan betöltötte, egyesüljön az égben.

Főnöksége alatt 39 misszióház és 87 nővérház létesült.

Misszióház: Franciaországban 7, Keleten 9, még pedig: Smyrna, Konstantinápoly, Santorin, Beyruth, Salonique, Alep, Antoura, Damas és Tripoliban. Olaszországban 6, Lengyelországban 4, Portugáliában 2, Khinában 2, Spanyolországban 1, Görögországban 1, Indiában 1, Oroszországban 3. Németországban 3.

Nővérház: Franciaországban 79, Lengyelországban 8.

(Folytatjuk.)

Érett gyümölcs szent Vince fáján.

Szent Vince fája alatt értjük azt a kettős, nagy fát, melyet szent Vince a Missziópapok Kongregációja és a Szeretet Leányai Társulatának megalapításával az Egyház kertjébe ültetett. Ez a két fa, mint két jó ikertestvér, egymásba kapcsolódva nőtt fel kiskorától kezdve egészen a mai napig. Sok és nagy vihartól edzetten, a szeplőtelen szent Szűz oltalma alatt, ma a két társulat terebélyes, nagy fává növekedett, mely ágait kiterjeszti a földgömb minden részére.

Az erőteljes ágakon nemcsak zöldelő lombokat, hanem ezer, meg ezer nemes virágot is fakasztott az isteni

kegyelem. Hogy hány meg hány ezer ilyen nemes virág nyílt már e kettős fán és hány ezer érett gyümölcsöt szedett le róla már az isteni kertész az ég számára, az titok előttünk. Mi csak azt az érett gyümölcsöt látjuk rajta, melyet az Egyház szemünk előtt leleplez, azaz, akiknek érettségét, szentségét elismeri a boldoggá vagy szenttéavatás által és kiket követendő mintaképül szemünk elé állít.

E kettős fának legfőbb dísze a két dicső Alapító: szent Vince és boldog Lujza. Utánuk sorakozik a két kínai vértanú: boldog Perboyre és boldog Clet és a négy arrasi boldog vértanú nővérünk.

Van ezeken kívül, hála Istennek, még egy egész sereg kiválasztott, kiket az Egyház a megdicsőítés fényében részesít majd.

E dicső jelölteknek, kiknek boldoggáavatási pörük már folyamatban van, névsora a következő:

Abba Ghebra Mihály abbesinai vértanú. A nagy francia forradalom négy vértanúja: François József Lajos házfőnök és társai: Caron János Károly missziópap; Collin Miklós missziópap; Gruyer János Henrik missziópap. Rogue Péter Renát szintén a forradalom vértanúja. Le Vacher János vértanú, Algirban. Adreis Félix missziópap Amerikában.

Labouré Katalin nővér a Csodásérem látnoka. A két angersi vértanú nővér: Vaillant Marianna, és Beaugard Otilia. Rutan Margit nővér daxi vértanú. A tíz tientsini vértanú nővér: Marquet Mária Terézia, Violetta Mária Paula, Andreoni Mária, Adam Mária József, Pavillon Mária Anna, Legras Amália Karolin, Tillet Mária Anna, Lenu Mária Angelika, O Sullivan Alice, Clavelin Szerafina. Seton Erzsébet nővér az amerikai nővérek alapítónője. Borgiotti Lujza nővér a nazareni nővérek alapítónője.

Ezeket a dicső testvéreinket, mert közülük soknak nevét is alig hallottuk, a Központi Lap egymásután megismerteti kedves olvasóival. Hadd buzduljunk ily szép példák nyomán tette, hogy szent Vince fáján a magyar tar-

omány ága is idővel sok ilyen érett gyümölcsöt teremjen az örök életre.

Boldog

Tiszteletreméltó Ghebra Mihály.

Főtisztelendő Atyánkhoz nem rég levél érkezett a fő-tisztelendő Generalis Atyától, amelyben arról értesíti, hogy a Szentatya még az év folyamán szent Vincének három fiát a boldogok sorába iktatja. Az első az abesszíniai származású Abba Ghebra Mihály, ^{3. ábról} ~~kit talán még június hó folyamán~~ a boldogok sorában tisztelhetünk. A másik kettő: François Lajos József és Gruyer János Henrik, kik 1792-ben a forradalom alatt szenvedtek vértanúhalált. Mindnyájan csodálkoztunk e hír hallatára, hisz a legtöbben közülünk semmit sem hallottak még Ghebra Mihályról. Sokat hallottunk már De Jacobis Jusztinról, kit a misszió-történelem Abesszínia harmadik apostolának nevével tisztelt meg. Az ő boldoggáavatását évről-évre vártuk és várjuk, de Ghebra Mihályra senki sem gondolt. És ime, most megelőzi a tanítvány a mestert!

Kicsoda is az a Ghebra Mihály? Nevének zsidós hangzásából mindjárt kilűnik, hogy bennszülött abesszíniai. Ghebra Mikhael annyit jelent, mint szent Mihály hőse, vagy hírnöke. 1788-ban született Goggiam tartományban. Gyermekkorától fogva a monophisita eretnekségben nevelkedett. Ezt az eretnekséget egy Eutyches nevű görög apát hirdette 448-tól kezdve. Tehát ma már körülbelül 1500 esztendő az az eretnekség. Legfőbb tanítása az, hogy Krisztusban csak egy természet van és pedig az isteni természet, amely teljesen magába olvasztotta az emberi természetet. Ezzel szemben — mint tudjuk — a katolikus tan az, hogy az Úr Jézus Krisztusban két természet van, az isteni és az emberi. Természetesen van még igen sok különbség a katolikus és a monophisita vallás kö-

zött, főleg az egyházi fegyelem terén. Ehhez járul még, hogy különféle felekezetű protestánsok kerültek az országba, főleg methodisták, kik ehhez a ferde valláshoz még sajátjukat is csatolták, úgy, hogy egész vallási khaosz uralkodik Abessziniában mindmáig.

Ilyen vallási khaoszbán nevelkedett Ghebra Mihály. Elég korán monophisita szerzetesrendbe lépett, ahol teológiát tanult. Hamarosan doktori fokozatot nyert, majd eretnek püspöke pappá szentelte, innen az Abba, Atya címe.

A fiatal tudós pap teljes szorgalommal folytatta bölcséleti és theologiai tanulmányait. De kielégülést nem tudott találni. Ezért szeretett volna egyszer tárgyalni vallási kérdésekről egyházának főpásztorával, a kairói kopt patriárhával. Alkalom azonban sehogy sem kínálkozott.

Végül 1840-ben Ubjeh király követséget küldött Kairóba Butros kopt patriárhához, hogy küldjön hazájának püspököt. A követség tagjai között volt a tudományáról országszerte híres Abba Ghebra Mihály is. A követség vezetőjévé Ubjeh kinevezte Abuna Jákobot, aki nem más, mint szent Vince fia, De Jacobis Jusztin, a katolikus misszionárius.

Csodálkoztunk, ugye, hogy tiszteletreméltó Jusztin elfogadta ezt a megbízást. Sok-sok imádság és hosszas komoly megfontolás után vállalkozott erre a feladatra két feltétel mellett: 1.) hogy neki semmi dolga sem lesz a pátriárhával és az új püspökkel, 2.) hogy a követséget elviheti Rómába a Szentatya elé.

Midőn a követség megérkezett Kairóba és a pátriárcha megtudta, hogy vezetője katolikus misszionárius, azonnal felszólította őket, hogy hagyják el vezetőjüket. A követség tagjai kénytelen-kelletlen megtették. Majd 4000 Mária Terézia tallér fejében kaptak püspököt. De milyen püspököt! Egy 22 éves, kicsapongó életű, methodista érzelmű fiatalembert. Midőn Ghebra Mihály ez ellen felszólalt a pátriárhánál, ez egyszerűen kiközösítéssel fenyegette, ha nincs megelégedve az új püspökkel. Midőn pedig theologiai kételyeit sem tudta eloszlatni — hiszen az új püspök

nem értett semmihez — keményen megmondta neki véleményét, hogy tudatlan és méltatlan a püspökséghez és szépen visszatért a követség felével Jusztinhoz. Másnap, hogy kivonják magukat a pátriárcha hatásköre alól, azonnal útnak indultak Rómába.

Lehetetlen leírni azt a hatást, amit az örökváros gyakorolt rájuk. A katolikus Egyházzal szemben való előítéleteik egyszerre eloszlottak. Különösen nagy hatással volt rájuk a Szentatya, XVI. Gergely megjelenése, ki többször is fogadta őket kihallgatásra. Három fiatal kopt szerzetes azonnal Rómában maradt, ahol a Propaganda Kongregáció felvette őket növendékeinek. Nápolyban pedig a „dei Vergini” misszióházban, melynek De Jacobis Jusztin valamikor superiorja volt, láthatták, mily nagy a különbség a kopt és a latin szerzetesek között.

Innen Jeruzsálembé utaztak. Útközben sokat tárgyaltak a Rómában látottakról. Az egyik abesszíniai, név szerint „Amariéh Kenfu” Ghebra Mihály tanácsára még útközben letette a katolikus hitvallást De Jacobis Jusztin kezébe. Ghebra Mihály azonban még mindig küzdött magában. Egyrészt előtte világlott az igazság, mely a római egyházban van, másrészt szerette hazáját és ősei hagyományait.

Hazaérve érezte csak teljes mértékben azt a rejtetes űrt, mely az apostoli egyház és a kopt egyház közt látong. Szíve vonzotta az egységhez, a tekintélyhez és a szeretethez, melyet Rómában látott megvalósítva. Egy akadály volt még, hogy nyíltan is csatlakozzék a hazájában annyira gyűlölt „latin valláshoz.” És ez az akadály a baráti szeretet volt. Benső barátság fűzte egykori tanárához, Welde-Sellassieh-hez. Ez is kereste az igazságot, melyet saját vallásában nem talált, de sokkal nagyobb gyűlölettel volt eltelve Róma iránt, semhogy ott kereste volna. Egy nap azonban Ghebra Mihály mégis bátorságot vett magának, elment Sellassieh-hez és megvallotta neki, hogy ő a latin misszionáriushoz jár és a római Egyházba akar lépni. Ez mogorván csak annyit mondott neki: „Tégy, amit

akarsz!” Több se kellett Ghebra Mihálynak, sietett De Jacobis Jusztinhoz, hogy letegye kezébe a katolikus hitvallást.

Ugyanebben az időben egy protestáns német tudós, Schimper Vilmos, ki természetrajzi kutatásokat végzett Abesszíniában, szintén áttért a katolikus Anyaszentegyházba. Végül nagy feltűnést keltett Agar Rúth, királyi hercegnő megtérése. A legnagyobb hatást azonban Ghebra Mihály megtérése váltotta ki, mert tudták róla, hogy őszinte meggyőződés vezette, hisz az ország legtudósabb férfiának tekintették.

Abuna Salama, az új püspök, minden haragja De Jacobis Jusztin és Ghebra Mihály ellen fordult. Egyelőre üldözést nem támaszthatott ellenük, mert mindketten a király kegyében voltak, azonfelül Rúth hercegnő is katolikus volt. Megelégedett tehát azzal, hogy kiközösítéssel sújtotta mindazokat, kik Jusztintól valaha ajándékot fogadtak el és haladéktalanul vissza nem adják. Közben elfelejtette, hogy testvére is, sőt ő maga is számtalan ajándékot kapott már tőle. Maga Ubjeh király sem törődött sokat ezzel a kiközösítéssel, mert elfogadta azokat az ajándékokat, amelyeket Jusztin a pápa és a nápolyi király nevében neki átadott, sőt gazdag földterületekkel ajándékozta meg a katolikus missziót.

Ghebra Mihály ezentúl, mint igazi misszionárius dolgozott a lelkek üdvözítésén. Legnagyobb sikere az volt, hogy a katolikus Egyház számára megnyerte legkiválóbb tanítványát, Tekla Giorgist. Ennek következménye volt, hogy az irobok törzséből, melyből Tekla származott, 2000 férfi a katolikus Egyház kebelébe tért. Attól az időtől kezdve az irobok törzse lett a katolikus Egyház védőbástyája Abesszíniában egészen a mai napig.

A katolikus hit egész Abesszíniában nagy hódításokat tett, főleg a művelt körökben. De Jacobis Jusztin már két szemináriumot és több iskolát is alapított. Ez a nyugodt fejlődés azonban nem tartott sokáig. A fanatikus eretnekek különféle kellemetlenséget, majd üldözést támasztottak,

végül polgárháboru ütött ki. Ezekben a szomorú időkben szenteltetett püspökké De Jacobis Jusztin, megható módon, minden pillanatban menekülésre készen, egy tengerparti halászkunyhóban.

A legnagyobb veszteségek érték a missiót, mert pártfogója, Ubjeh, nem tarthatta magát sokáig ellenfeivel szemben. Sőt Salama, az eretnek püspök, gondoskodott arról, hogy Ubjeh hadseregét is fanatizálják a katolikusok ellen. A misszionáriusok nem szüntek meg ezalatt tovább dolgozni Isten országának terjesztésén.

Ghebra Mihály mint teológiai tanár működött Alitienában és Adnában. Innen intézte támadásait az eretnek-ség ellen főképp nyilvános vitáiban, melyeket az abesszíniai teologusokkal tartott. Ezen kirándulásaiból mindig győztesen tért haza, legtöbbször magával hozva egy-egy elveszett bárányt. Természetesen így magára haragította az eretnek püspököt és a fanatikus eretnek papságot.

Egy alkalommal újra egy ilyen tudományos kirándulást akart tenni. De alighogy elhagyta lakását, elfogták, láncra verték és bebörtönözték. Másfél hónapig szenvedett börtönében. Ekkor megtudta a történeteket a király, ki azonnal kiszabadította. Visszatérhetett Alitienába, amelynek határában fényes körmenet kíséretében már várta őt De Jacobis püspök, ki leborult előtte és tiszteletteljesen megcsókolta kezeit és lábait, melyek az Úr Jézus Krisztus megvallásáért bilincseket viseltek. Majd, hogy a körülálló katolikusokat hitükben megerősítse, fényes beszéd keretében megdicsérte a szent hithez való hűségét és kitartását a szenvedésekben. Végül zsolnárokat énekelve, ünnepélyes processzióban bevonultak a szemináriumba. Néhány napra ez események után megtörtént Ghebra Mihálynak a katolikus szertartás szerint való föltételes pappá szentelése.

Mint pap, fokozta működését a missió szolgálatában. És mivel ő elsősorban teológiai tanár volt, a tudomány útján akarta meghódítani az abesszíniai papságot. Ezért Biancheri olasz lazarista atyával együtt az abesszíniai

nyelven írt dogmatikát adott ki, majd lefordított egy katolikus erkölcsant latin eredetiből, végül egy nagy nyelvészeti munkát adott ki gheez nyelven.

Az Isten országa terjesztéséért folytatott munkája közben azonban a sötétség birodalmában sem aludtak. Észrevétlenül készült az üldözés, mely az 1851. év végén hirtelen nagy erővel tört ki.

Abuna Salama püspök ugyanis megtudta, hogy De Jacobis Jusztin püspökké szenteltetett. Riválist látott benne, akit tönkre kell tennie. Ezért szövetkezett Ubjeh egyik miniszterével, ki épügy gyűlölte a katolicizmust, mint a püspök maga, a „római fajzat“ kipusztítására. Éjszaka megrohanták az alitienai szemináriumot és földig lerombolták. Szerencsére De Jacobis püspök már előzőleg értesült a tervről és az egész szemináriummal együtt elmenekült Ubjeh királyhoz. Ez azonnal megtiltotta katonáinak, hogy engedelmeskedjenek Salama püspöknek a katolikusok üldözésében és megüzente neki, ha máskor fegyveresekre van szüksége, használja fel „szerzetes bandáit.“ Végül halálbüntetés terhe alatt megparancsolta, hogy az elfogott katolikusokat azonnal engedjék szabadon, vagyonukat pedig adják vissza.

E rendelet következtében a katolikus vallás újra nagy lendületnek indult. 1852 elején már 20 bennszülött pappal dolgozhatott a püspök, rendtársain kívül, híveinek száma pedig már 5000-re emelkedett. Két és fél esztendőig tartott a béke, melyben gyönyörűen fejlődött az anya-szentegeyház.

1854 tavaszán elhatározta Jusztin püspök, hogy elmegy a szomszédos tartományba, Amharába. Ezt annál is inkább tehette, mivel már volt segítőtársa Biancheri úr személyében, kit 1852-ben püspökké szentelt. Ennek a tartománynak fejedelme Kassa volt. A régi abesszíniai császári házból származott, ifjú korában szerzetesnek ment, majd rablóvezér volt, végül fejedelem. A katolicizmusnak elkeseredett ellensége volt. Salamá-val együtt 1854 július 15-én egy hitvallást szerkesztett, melyre minden alattvaló-

jának meg kellett esküdni. A katolikusok megtagadták az esküt, ennek következménye az volt, hogy Jusztin püspököt, Ghebra Mihályt és öt más bennszülött papot letartóztattak. A híveknek azonban sikerült elmenekülniök. Jusztin püspököt száműzték és pedig Sennaarba, melynek egészségtelen levegője néhány hónap alatt végzett volna életével. Azonban a deportáló katonák megszerették a szeretetreméltó püspököt és Ubjieh király országába vitték. Így tehát ismét otthon volt szeretett nyájának.

Közben háború tört ki Ubjieh és Kassa között, melyben, sajnos, Kassa lett a győztes, Ubjieh birodalmát és életét is veszlette. Kassa Abesszíniát újra egyesítette és magát II. Theodoros néven császárrá koronáztatta. Ezzel meg volt pecsételve a katolikus vallás sorsa is. Kassa ünnepélyesen megesküdött, hogy példás büntetést szab Jusztin püspökre, ki azonban akkorára már török területre menekült. Itt hallotta meg szeretett tanítványának, Ghebra Mihálynak vértanú halálát.

Ghebra Mihály, püspöke deportálása után nem maradhatott soká börtönében. Salama magával vitte a táborba. Faprésbe szorított lábai igen megdagadtak, úgy, hogy az alig félnapi utat csak két nap alatt tehette meg. Éppen a császárkoronázás napján érkezett meg. Azonnal a császár elé intették. Felszólította, hogy tegye le az eretnek hitvallást. De Ghebra Mihály bátran felelte: „Ne reméld, hogy én valaha hinni fogom, hogy Krisztusban csak isteni természet van, emberi pedig nincs.” Ezért a bátor hitvallásáért két hatalmas katona 150 ütést mért a vértanú arcába zsiráf farkkal. A végén a földön feküdt, mint a halott. Mindamellet megparancsolta az új császár, hogy ökörhajcsáros ostorokkal üssék egyetlen szemét. (Egyik szemére vak volt.) Természetesen, aki csak hozzáférhetett, nekieselt. Mindenki azt gondolta, hogy már vége van. Menynyire csodálkozott azonban a tömeg, midőn Ghebra Mihály egyszerre csak feláll minden segítség nélkül, arca egészen tiszta, szeme sajátságos fénytől ragyog. Ezt nagy csodának tartották a körülállók és őszinte tisztelettel és szent

félelemmel álltak körül az Úr Jézusnak ezt a nagy hősét.

A hadsereg természetesen nem maradt egy helyen. Ha a császár seregével elvonult, magával hurcolta a vértanút is. Mivel azonban már annyira elgyengült, hogy állani sem tudott, egy ló hátára kötötték. 1855 május 31-én Plowden angol követ tiszteletgett a császárnál. Régi abesszíniai szokás szerint ünnepélyes ítéletet tartottak a vendég tiszteletére. Az egyházi és világi országnagyok mind résztvettek. A császári sátorban az uralkodó balján ült az angol követ.

A császár maga elé parancsoltatta Ghebra Mihályt. A magas kortól és a sok szenvedéstől elgyötörve, alig vonszolta magát. Mikor beérkezett a sátorba, a császár ünnepélyes hangon így szólt az előkelőkhöz: „Ti, mindannyian: püspök, hercegek, fejedelmek és tudósok, legyetek bírám és tanúm. Mindent jogaram alá hajtottam, egész népem engedelmeskedik törvényeimnek és vallásomnak, csak ez a barát mer ellenszegülni, ez nem akar Istentől kapott hatalmamnak engedelmeskedni.” Mindenki a vádlottat nézte, vajjon mit fog mondani a zsarnok szavaira. Ő azonban csak a chalcedoni hitvallás szavait ismételte: „Hiszek Jézus Krisztus emberi természetében, mely az isteni természettel egyesült. Hiszem és vallom, hogy a megtestesült Igében kettő a természet és egy a személy.”

Alighogy kimondolta erősen hangsúlyozva és észrevehető melegséggel ezeket a mondatokat, felszólította a dühtől tajtékozó Theodoros az országnagyokat, hogy ítéljenek! Az egyhangú felelet az volt: felségsértést követett el, tehát méltó a halálra! Az angol követ azonban kegyelmet kért a vértanú számára. Kérélmé visszhangra talált a tisztelnél és a katonáknál is, így a császár nem állhatott ellen. „Megkegyelmezek életének, de bilincsekben marad.” — volt a végső ítélet.

Ez az ítélet csak új szenvedéseket jelentett a vértanú számára. Azonban már nem tartott sokáig. A császár hordái között éhínség és kolera ütött ki, mely a hadsereget meglizedelte. Tiszteletreméltó Ghebra Mihály is meg-

kapta a betegséget. 1855 július 29-én egy kősziklához támaszkodva várta utolsó perceit. Egy pillantást vetett még a jövőbe és megjövendölte Theodoros bukását. Majd égre emelte tekintetét és visszaadta istenszerető lelkét Üdvözítőjének, kinek tanítását annyi buzgósággal és eredménnyel hirdette és végül egy hosszú vértanúság által megdicsőítette. A katonák úgy síratták, mint édesatyjukat, hiszen sokat közülök megnyert az egyedül üdvözítő szent hitnek, köztük azt a tisztet is, akire őrizetét bízták.

Képzeltük Jusztin püspök mély fájalmát, szeretett tanítványa és rendtársa elvesztésén. Igaz még csak posztuláns volt és éppen a fogságba hurcolás akadályozta meg, hogy véglegesen szent Vince családjának tagja legyen. De Jusztin püspök mindig annak tartotta.

Örülünk tehát, hogy egy új testvérünket üdvözölhetjük oltárainkon. A tanítványt pedig nemsokára fogja követni a mester.

Beszámoló a családok följánlásáról Jézus és Mária legszentebb Szívének.

Nagyon fontos a Keresztshad minden tagjának a munkája, de különösen nagyjelentőségű a hitéletre a Vitézek buzgólkodása. A kegyelmek csatornáit vezetik a családokba a két legszentebb Szív tiszteletével. Ez munkával jár, még pedig nem kis fáradtsággal, de Vitézeink méltók nevékre és hisszük, hogy a szeplőtelen Szűzanya megáldja törekvésüket.

Kis provinciánkban jelenleg 172 vitéz 70 címerrel dolgozik és eddig 1374 családban végezték a trónraemlést. A központi Mária-gyermek Társulatának van 24 Vitéze és 18 címere.

Miután Őmeninenciája, Csernoch János hercegprímás, nagyontisztelendő Vizitátornónk kérésére jóváhagyta és megáldotta a Csodásérem Keresztshadának mozgalmát, 1924 június 22-én a Mária-gyermek Társulatban végezték az első felajánlást kettős előkészülettel: Trónt emeltek a szívekben és

a kápolnában. Hiszük, a Szűzanya és szent Fia mindkét helyen örömmel foglalta el trónját. Boldogemlékű Almási Béla lazarista atya, a Keresztshad első lánglelkű apostola, végezte az áldással kapcsolatban a följánlást.

Ez volt az úttörő. A címerhez főtisztelendő Almási Béla igazgató urunk tartott első sorban igényt. Ő akart az első Vitéz lenni. Az apostoli iskolában és több családban személyesen végezte a felajánlást.

Hogyan végzik a Központi Mária-gyermek tiszteletőrségnek Vitézei munkájukat?

Két Vitéz dolgozik együtt. Legkevesebb 12 családot toboroz és ezek neveit bejegyzik naplójába. Azután megállapítja a felajánlás idejét. Ezt közli a családdal, valamint a módozatot is. A Csodásérem füzetekkel ismertetik az érem jelentőségét. A meghatározott napon megjelenik a két Vitéz és az elkészített helyre kiteszik a címet. A felajánlást a körülményekhez mérten az apa, az édes anya, vagy a Vitézek végzik. A felajánlás emlékeül szép Szeplőtelen Fogantatás képet hagynak ott.

A főtisztelendő missziónárius urak a jövőben tömeg felajánlást végeznek, amint megkapjuk az emléklapot. Munkában van. Körülbelül 40 cm. nagyságú kartonkép a címerrel, a felajánló imával, a család nevével. Ha kezünkben lesz, minden családból kap.

Vitézeink Védőszentet választottak, akinek a pártfogása alatt indulnak hódító munkájukra. Tapasztalataikat naplóba jegyzik és vasárnaponként beszámolnak. Lássunk néhány adatot:

A Címet olyan családba vittem, ahol eddig semmiféle válásos tárgy nem volt a lakásban. A címernek oltárt emeltek és nyolc napig méceszt égettek a kép előtt.

*

Ebben a családban már nagyon várták a két legszentebb Szívet. Hogy családi tűzhelyüket ilyen kitüntetés érte, az édesanya hálából naponként áldozott és a felajánló imát az édesapával és gyermekekkel együtt az esti imával az oltár előtt mondták el. 16 szál gyertyát égettek el. Megigérték, hogy minden vasárnap szentmisét hallgatnak.

Szent Vince csoport.

Kilenc tagú családba vittem a címert. Szegényes kis házlékban hagytam és azon gondolkodtam útközben, hogy a drága Szívek milyen egyforma szeretettel ölelik át a szegényt és gazdagot. Azt is most éreztem igazán, milyen nagy kegyelem Mária gyermekének lenni és mint méltatlan Vitéze buzgólkodni, hogy minél többen ismerjék és szeressék a Szűzanyát és szent Fiát. Míg mások lelkében igyekszem a két legszentebb Szív tiszteletét terjeszteni, addig saját lelkemben is nagy változást, átalakulást érzek. Arra törekszem, hogy az én szívemben legyen a legszebb trónja.

Gizella csoport.

Vitézeink másutt is példásan apostolkodnak.

X családban volt a címer. Az apa már tíz év óta nem gyónt. Amíg a kép a házban tisztelettárgy volt, a férfi minden rábeszélés nélkül elvégezte szentgyónását. Azóta a szentolvasót állandóan magánál hordja.

*

Egy 95 éves, többgyermekes anya huzamosabb idő óta beteg, 49 év óta nem gyónt és papról hallani sem akart. Leányának az volt a leghőbb vágya, hogy édes anyja megtérését kieszközölje. Bizalma megvalósult. A nyolcad alatt a beteg a szentségekhez járult.

Budapest, Szent Teréz intézeti Vitéz.

Egy kommunista családfő nem akarta a címert lakásába engedni. Felesége rábeszélésére mégis engedett. A felajánlásnál jelen volt a férj is, a többiekkel imádkozott és énekelt. Elhatározták, hogy egyháziilag is megesküdnek. A lépéseket már megtették.

*

Haragos szomszédok kibékültek.

*

Egyik családhoz, míg a címer ott volt, minden este elment egy egyetemi hallgató, hogy a felajánló imát együtt végezze a

családdal és kérte a szent Szűzet, segítse meg nehéz vizsgáján. A szigorlat várakozáson felül sikerült.

Budapest, Ranolder intézeti Vitéz.

Minden családnál van valami kedves, megható dolog, eltekintve a nagyobb kegyelmektől. A szeplőtelen Szűz könyörög értünk, kik hozzá menekülünk.

Szeretelművek Gyöngyösön.

Kedves Köponti Lapunk! Az 1923. évi második számban közölt beszámolómat folytatjuk. — Megigértük akkor, hogy legközelebbi levelünkben közöljük, hogy mi lett a két krajcáros alaptökből szent József közbenjárására. Az ígért közeli levél ugyan három évig késett, de most minden befejeződött, tehát a levél is elkészült.

A telek készen állt, — három év előtt — népkonyhára vártak a szegények és megindult az építkezési tervezgetés. A gyöngyösi építő mesterek — csupa szívességből — egymásután nyújtották be a szebbnél szebb tervrajzokat, sőt maga a polgármester úr is készítettett egy híres pesti mérnökkel egy nagyszerű tervet. Az egész nyár a tervek bírálgatásával és számításokkal telt el. No meg egy kis hadakozással a gyöngyösi egyes társulatokkal. Ezek — mivel nincs állandó otthonuk — már előre bejelentették igényeiket a Karitásznak építendő házában nagy termeire.

Végre elhatároztuk, hogy ősszel megkezdjük az építkezést. A népjóléti miniszter úrtól kaptunk 1.000.000 koronát, ezen építőanyagot vásároltunk. Az Egyesület bizottsága kiválasztotta a legnagyobb szerűbb tervet, mi pedig titokban fohászokodtunk a jó Istenhez, hogy a ház fölépítését a mi egyszerű szellemünknek megfelelő módon engedje csak meg. — A munkakezdés napját meghatározták. A jó Isten is határozott és mindjárt cselekedett. Hetekig tartó áldásos esővel és egyéb okokkal megakadályozta az építkezést, mely tavaszra lett halaszolva.

A drágaság azonban nőtön nőtt és pénzhiány miatt az építkezésről egy időre lemondunk. Eközben lassan kibontakoz-

tak a jó Isten tervei. A prépost úr értesült a helyzetről, s azt mondta, hagyjunk fel az építkezési tervekkel és följajánlotta az úgynevezett Mikchales-féle házat a Karitás céljaira. Ezt a házat tudniillik a jötevő szegény asszonyoknak szánta.

Közben az ötven éve fennálló „Jótevény Nőegylet” melynek mindkét házat a nagy tűz fölemésztette, — a Szeretet Egyesület példáján fölbuzdulva — szintén munkához látott. Sürgőssé tette ezt a mozgalmat az a körülmény is, hogy a Nőegylet vagyona veszélyben volt. Ugyanis egy jötevőtől kaptak nyolc hold földet és a Fő utcán egy házat, mely a másikkal együtt leégett. A végrendelet értelmében, ha négy éven belül nem kezdik meg ebben a házban működésüket, az összes örökség visszazáll a rokonokra. Ez az év volt az utolsó, s a Nőegyletnek építeni kellett. De mivel nem volt pénzük, hogy olyan nagyszabású házat építsenek, melyet a város kívánt a Fő utcára, kisajátították a telküket és kárpótlásul kaptak a város végén egy nagy telket. Ők is nővéreket akartak az árvákhoz. De a nővérhány és a telek távolsága miatt kedves Előjáróink kérésüket nem teljesíthették.

Értesültek a prépost úrnak a Szeretet Egyesületnek tett ajánlatáról, s arra a mentő gondolatra jutottak, hogy a Karitással telket cserélnek. Mi az egész dolgot kedves Előjáróink elé terjesztettük, annál is inkább, mert a mellettünk levő telek fele a társulaté volt, és csak a fele a Karitásé. Kedves Előjáróink beleegyeztek a cserébe, s az eredmény az lett, hogy a Nőegylet megkapta a mellettünk levő kettős telket, a Karitásnak átengedték a Mikchales-féle házat, a Társulat pedig megkapta a Nőegylet telkének egy részét.

Ilyen eredménnyel elértük az 1924. évet. A Nőegylet vígan elkezdte az építkezést április havában. Annál nehezebb sorsa volt a Karitásnak. Minden volt, ház is, telek is és még semmi. A kapott Mikchales-féle házban öt lakó lakott, akik tíz év alatt mindent tönkre tettek. A törvény értelmében a lakókat csak úgy lehetett kitenni, ha más, megfelelő lakást kapnak. Hol szerezzünk öt lakónak megfelelő lakást a leégett Gyöngyösön? A lakók persze a fülebotjukat sem mozdították a lakáskeresést illetőleg. Teljes kórusban hangoztatták: „Nem megyünk, nem megyünk!” Hogy micsoda melódia volt ez a mi füleinknek, azt tessék elképzelni. Ügyvédek és jóakaratók egyének mindent megtettek a kilakoltatás érdekében. Mi ismét csak a jó Istenhez

folyamodtunk, szent Vince és boldog Lujza Anyánknak ajánlottuk az ügyet azzal, hogy ha azt akarják, hogy ez a mű létesüljön, jöjjenek segítségünkre. Imádkoztunk, bízunk és tettünk. — Júliusban már három lakó távozott és köztük elsőnek az vonult ki, aki égre-földre esküdözött, hogy őt onnan ki nem teszi semmiféle hatalom. Maradt még két lakó és pedig a javából. A fölszabadult helyiségekben megkezdtek a népkonyhát és részben a bontást. Tavaszra (1925.) a negyedik lakó megszökött, a kilencven millió (90.000.000) adósságát és a bútorait itt hagyta Gyöngyösön. Egy napon belül a hitelezők kiürítették az egész helyiséget. Hátra volt még a legerősebb, az ötödik. A kis izrael sehogysem akart „khü menni.” Egy lakás sem felelt meg az ízlésének, mert remek gusztusa volt neki. Nagynehezen, a rabbijuk közbelépésére rászánta magát a távozásra. Mózesnek az összes zsidóival nem volt annyi baja, mint nekünk ezzel az egyvel.

Egy éven belül kiürült a ház, megkezdtek volna az építkezést, de nem volt pénzünk és még kilátás sem volt, hogy valahonnan kapjunk. Egy szép napon a szomszéd bejelentette, hogy ő építeni akar, adjuk oda a Karitás háznak azt a részét, melyet a város az ő javára sajátított ki. Akarva, nem akarva újból bontani kellett és egyben építeni is, mert különben a ház a fejünkre szakad.

Szeptemberben elkezdtek a munkát. — 116.000.000 koronát beleépítettünk az isteni Gondviselés pénztárából és 1926 november 28-án befejeztük az építkezést. 29-én Főtisztelendő Atyánk ünnepélyesen fölszentelte az Otthont és trónra emelte a két legszentebb Szívet. Az új szent Vince Otthonban volt az első trónraemelés Gyöngyösön. Ezen a napon megnyílt a népkonyha. Jó főtisztelendő Atyánk is osztott a szegényeknek.

A Szent Vince Otthonban két öreg néni teljes ellátást kap, övük az egyik szoba. Két szobában öt szövőszéken szegény leányok dolgoznak és szépen keresnek, kedves Júlia nővér felügyelete mellett. A népkonyhán naponta 250-260 adag étel fogy el, a főzést a jó Dionizia nővér és kis 73 esztendő Juszina nővérünk végzi, egy-két szegény asszony segítségével. Kedves Juszina nővérnek kis gazdasága is van.

A szegény anyák vasárnaponként oktatást kapnak a vallás, gyermeknevelés és háztartási ismeretek köréből. Ez lesz a szegény anyák egyesülete. 1926 március 7-én volt az első oktatás.

Elkészült az árvaház is, mely 1926 január 15-én hat kis árvával megnyílt. Így tehát a két krajcáros kis alapítónak a vágya teljesült, azon a telken, amelyet először is erre a célra vettünk és amelybe 1926 február 11-én ünnepélyesen bevonultunk, tényleg kis árvaház épült, ahol, mint kis galambfiókák, meghúzódnak a kis csöppségek.

Hosszú, küzdelmekkel, harcokkal telített tíz esztendő után alázatosan adunk hálát a jó Istennek mindazon kegyelmekért, melyekkel a nehéz napok idején erősített, lámogatott és célhoz segített. Hála szent Józsefnek, akinek oltalma alatt kezdtük és befejeztük a kis árvaházat és gondjaira bíztuk. — Gyermeki hála és dicséret szent Vince Atyánknak és boldog Lujza anyánknak, kik célhoz segítették a szegények ügyét.

Hírek.

A Missióspapok Kongregációjának magyar tartománya.

Boldogult Etienne generális atya ismételtel mondogta, hogy az ő meggyőződése az, hogy a jó Isten nagy feladatokat tartott fenn szent Vince kettős családjának Magyarországon. Az osztrák provincia első vizitátora, főltisztelendő Schlick úr, szintén ily értelemben beszélt: „Az irgalmas nővérek le fognak telepedni Magyarországon, utánuk pedig a misszionáriusok is jönnek, hogy ott a boldogságos Szűz zászlaja alatt teljesítsék a jó Isten szándékait.”

Az isteni Gondviselés tanuskodik e szavak igazságáról. Alighogy megnyílt a nővérek első háza Pinkafőn 1852-ben, egymásután új házak keletkeztek. A nővérek révén hamarosan ismeretessé lett szent Vince másik családja, a Missióspapok Kongregációja. Több magyar pap lépett be az alakulóban levő osztrák provinciába. Az első magyar nyelvű missiót Nagyperkátán tartották szent Vince fiai 1871 márciusában és pedig a boldogult Medits, Ollé és Urge urak. Ez utóbbi később Khínában apostolkodott.

Az első missió után következett egymásután a többi,

főleg a wieni Kaiser-strassei házból. 1898-ban József főherceg bőkezűségéből megkapta a társulat a piliscsabai házat. Ezt követték a Gát-utcai és a Ménesi-úti házak. Végül 1923-ban a Vallásalap, a Gát-utcai ház helyett, cserébe a Lakócsa-i házat adta.

Boldogult Medits atyánk egyik főtörekvése az volt, hogy megvesse az önálló magyar provinciának alapjait. Azért építtette az apostoli iskola épületét a Ménesi-úton. Sajnos azonban a háború megakadályozta terveit. Az apostoli iskola épületéből hadi-kórház lett, őt magát pedig elragadta a halál. Tervei csak a háború vége felé kezdtek megvalósulni. 1918. évben alakult meg az apostoli iskola és az önálló magyar szeminárium egy-egy növendékkel. Kicsi mustármag, de szent Vince művei így szoktak kezdődni. Alighogy kicsirázott a kis mustármag, jöttek a viharok, a forradalom és a kommunizmus, melyek már-már kipusztítással fenyegették. És éppen ezekben a szomorú időkben kapta főltisztelendő atyánk vicevizitátorrá való kinevezetelését, vagyis ő lett a gráci vizitátor úrnak helyettese a magyar házak számára. Van nekünk egy ígéretünk, melyet a boldogságos Szűz tett tiszteletreméltó Katalin nővérnek. Most is beteljesítette. A viharok elmúltak, a régi élet sok nehézség ellenére is visszatért. Az apostoli iskola és a szeminárium fejlődésnek indult, úgy, hogy remény lehet a jövőre.

1921-ben elszakította Generális Atyánk a magyar és szlovén házakat a régi osztrák-magyar provinciától és két viceprovinciát alakított belőlük, melyeket közvetlenül saját joghatósága alá rendelt. A két viceprovincia ugyanazon jogi elbírálás alá esett, mint más önálló provincia. Végül 1926 március 8-án megengedte a Szentszék a Generális Atyának, hogy a két viceprovinciát provinciává alakítsa át. Ez meg is történt a Generális Atyának szent József napján kelt körlevelében. Az új tartomány főnöke főltisztelendő Áronffy Ferenc atyánk lett.

Akit a jó Isten szeret, azt próbára teszi. Így tette próbára a készülőben levő új provinciát is. Egymásután ma-

gához szólította legjobb tagjait, kik most bizonyára imádkoznak a jó Istennél az új tartományért, hogy fejlődjék és erősödjék a jó Isten dicsőségére és a halhatatlan lelkek üdvére. Szent József napja az új tartomány születésnapja, így szent József hathatós pártfogása fogja biztosítani jövőjét.

A Szeretethölgyek tisztelgése a nuncius előtt.

1926 március 14-én kedves, családi ünnepségnek színhelye volt Központiházunk. Orsenigo Cézár nuncius úr fogadta a Budapestről és környékéről megjelent Szeretethölgyek üdvözlését. Félkilenckor szentmisét mondott, melyen a hölgyek a közös szentáldozásban szívükbe fogadták Jézust, a szegények atyját, a szeretet örök forrását. Ugyanekkor járult a szentáldozáshoz nagyontisztelendő Vizitátornök és tisztelendő Gondnok nővérünk is, több kedves beöltözött nővérral együtt, s ez megkapó módon jelképezte azt a szoros kapcsolatot, melyet Isten maga kötött szent Alapítóink, drága társulatunk és a Szeretetegyesület között.

A nuncius úr az oltár előtt franciául mondta el üdvözlő beszédét, melyet főltisztelendő Guszich házfőnök úr a lelkigyakorlatok termében a hölgyeknek magyarul tolmácsolt. A beszéd tartalma körülbelül a következő:

Szíve mélyéből örül, hogy a hölgyeket itt üdvözölheti. Valami családias érzés fogja el lelkét, mert a Szeretethölgyek Egyesülete nem ismeretlen előtte, hiszen Milanóban ő volt vezetőjük és most ezeknek a szép napoknak emléke támad fel újra.

Azután összehasonlította az irgalmasság cselekvőit azokkal, akik az Úr Jézust keserves kínszenvedésekor a Kálváriára kísérték. A jeruzsálemi nők megsajnálják és megsiratták az Úr Jézust. De ezt a természetes szánezítést ő nem dicsérte meg és jutalmat sem adott érte,

sőt inkább komolyan figyelmeztette őket: Sirjatok magatokon és fiaitokon... Így járnak azok is, akik természetes érzelemből megsajnálják a szegényt, anélkül, hogy segítenének rajta. Az Úr Jézusnak cyrennei Simon segítette vinni a keresztet, de kényszerből. Ilyenek azok is, akik ugyan adnak alamizsnát, de szintén csak kényszerből, mert tartanak attól, hogy megszólják őket, ha nem írnak a gyűjtőív alá. Az ilyen alamizsnáért a jó Isten nem ad jutalmat.

Veronika kendőt nyújtott az agyonkínzott Üdvözítőnek, amit ő azzal jutalmazott meg, hogy szentséges arcának képét hagyta a kendőben. Veronika nagy jót tett az Úr Jézussal, de csak egyszer. Olyanok azok is, akik egyszerre nagy összeget adományoznak a szegénynek, de azután sorsára hagyják. Ez azonban nem igazi segítség. A szent Szűz állandóan segítette az Úr Jézust, nem hagyta el egész életében, ott állt a kereszt alatt, ölébe fekteték az édes Üdvözítő kiszenvedt holttestét, s ő könnyeivel mosogatta. Hozzá hasonlítanak azok a jó lelkek, akik rendszeresen, egyesületekbe tömörülve segítenek a szegényen, akiben az Úr Jézust látják.

Kívánja, hogy miután ez életben gyakorolták a hölgyek a szeretetet, az égben örök jutalmul kapják magát a szeretetet, Istent.

Szentmise után a lelkimagány termében a Szeretet Egyesületek országos elnöknője, Szentgáliné öméltósága, francia nyelven üdvözölte a nuncius urat és mindjárt be is mutatta az egyes szervezetek képviselőit. Nagyon meghatározó volt látni a jó budaörsiek hatalmas seregét, kiknek főltisztelendő Guszich úr német nyelven is tolmácsolta a nuncius úr beszédét.

Végül a nuncius úr megígérte, hogy a jövőben is megragad minden kínálkozó alkalmat, hogy a kedves családi körbe jöhessen. Kérte a hölgyeket, imádkozzanak érte, mert ő is szegény ember, kinek nagy szüksége van az imára, mert magas hivatalában sok a felelőssége.

Azután mindnyájan kézcsókhöz járultunk, s a Kegyel-

mes úr a Szentatya kis képecskéjét ajándékozta mind-egyikünknek, látogatásának emlékére.

Azon atyai ígérettel, hogy a közeli nagygyűlésen, március 20-án, itt újra viszontlátjuk egymást, távozott a magas Főpap szerény körünkből.

A Szeretethölgyek Egyesületének második országos közgyűlése.

A szeretet a legnagyobb hatalom a világon. A szívekben élő isteni és felebaráti szeretet hozta össze Központházunkban 1926 március 20-án a Szeretethölgyek II. Országos Közgyűlését. Minthogy Őeminenciája, dr. Csernoch János biboros hercegprímás betegsége miatt nem lehetett jelen a közgyűlésen, az ő megbízásából méltóságos dr. Hannauer váci püspök úr elnökölt.

A közgyűlést a Ranolder intézet énekkara nyitotta meg a Veni Sancte eléneklésével, az orációt pedig főtisztelendő atyánk imádkozta.

Ezután főtisztelendő atyánk, mint országos igazgató, latin beszédben üdvözölte a nuncius urat, majd Anna hercegasszonynak és a polgármester úrnak mondott köszönetet a megjelenésért, végül az összes jelenlevőket üdvözölte.

Tartalmas, szép beszédében fejtegette, hogy az Egyesület és a szeretet között mily szoros kapcsolat áll fenn.

Utána méltóságos Dr. Hannauer püspök úr felszólította az egyes szervezetek képviselőit, hogy számoljanak be működésükről. Örömmel hallgattuk és csodáltuk a lelkes, tevékeny felebaráti szeretet munkáját és leleményességét.

A tartalmas beszámolások után a Szeretethölgyek országos elnöknője, Szentgáli Antalné őméltósága beszélt, kedves közvetlenséggel elmondta, hogy amint az anya szereti gyermekét, ő is úgy szereti az Egyesületet. Néhány szóval vázolta az Egyesület keletkezését, melynek — szerinte — speciális célja az, hogy pótolja a nővéreket, kiknek száma a reájuk várakozó mnkához képest csekély.

Magyarországon nyolc év előtt alakult meg az első szervezet és azóta tizenhatra növekedett. Végül felkérte a püspök urat, hogy egyházmegyéjében minden rendelkezésére álló eszközzel támogassa az Egyesületet.

Majd főtisztelendő Köhler úr ismertette az Egyesület franciaországi helyzetét, melyből sok tanulságot és buzdítást merítettünk.

Végül a püspök úr értékes beszédben arra hívta fel a hallgatók figyelmét, hogy a szeretet gyakorlása alamizsnázkodás, ez pedig a bűnök sokaságát takarja be.

Befejezésre közösen elénekeltük a nemzeti Hymnuszt, és főtisztelendő atyánk elimádkozta a szokásos befejező imát. Ezzel a gyűlés véget ért.

E nagyszabású gyűlésnek részletesebb leírását a Szeretetegyesület közli majd.

A Máriagyermekes folyamodványa a Szentséges Atyához.

Mindnyájunkat meglepett és szent örömmel ragadott nagyontisztelendő Inchelin anyáknak az az indítványa, hogy az egész földön a szeretet leányai vezetése alatt álló Máriagyermekes folyamodjanak a Szentséges atyához, tiszteletreméltó Labouré Katalin, boldoggáavatásáért. A Máriagyermekes Társulatának keletkezése szoros kapcsolatba, mintegy lelki rokonságba, hozza a tagokat a Csodás-érem látnokávals így méltán megilleti őket ez a kitüntetés.

Itt közöljük a folyamodványt, hogy részben megörökítsük emlékét, részben pedig, hogy kedves nővéreink azokban a házakban is, ahol nincs Máriatársulat, elolvashassák és szép tartalmán örvendjenek.

SZENTSÉGES ATYÁNK!

A Szeretet Leányainak ..... házában alakult, Szepl. Fogantatásról nevezett, Máriagyermekes Társulata azzal a hódolatteljes

kéréssel fordul Szentségedhez, hogy Istennek tiszteletreméltó szolgálóját, Labouré Katalin nővért, akit a szeplőtelen szent Szűz 1830-ban megjelenésére méltatott, boldoggáavatni kegyeskedjék. Boldoggáavatási ügyét 1907-ben szentemlékű X. Pius pápa indította meg.

Szentséges Atyánk! Egész különös kötelékek fűznek minket a szeretetnek ehhez a csodálatraméltó leányához. A Gondviselés őt használta fel eszközül, hogy szeretett társulatunkat életbe léptesse. Katalin nővér közvetítette lelki vezetőjével a Szeplőtelen Szűz Szívének azt az óhaját, hogy társulatba csoportosuljunk. Társulatunkat Őszentsége IX. Pius pápa kánonilag jóváhagyta és neki ugyanazokat a búcsúkat engedélyezte, mint a Jézus Társaság római Prima Primaria congregációjának.

A Társulat jóváhagyásának 80-dik évfordulója vigiliáján Szentségedhez fordulunk. Szenlatyánk két olyan dicső elődjének nevét viseli, akik kis Társulatunkat sok kegyelemben részesítették. Ezen apostoli kiváltságra hivatkozva, bátorkodunk könyörögni Szentségedhez, engedje meg, hogy Istennek tiszteletreméltó szolgálóját, akit az egész világ a Csodásérem látnoka néven ismer, mielőbb nyilvános tiszteletben részesíthessük.

Nem kételkedünk, hogy Katalin nővér közbenjárásának köszönhetjük Társulatunk elterjedését a világ minden részén.

Ez év december 31-én lesz 50 éve, hogy Labouré Katalin nővér Istenhez költözött. A világ szemei előtt teljesen ismeretlenül élt hivatása erényeinek tökéletes gyakorlásában. Hősies hallgatással őrizte a szent Szűztől nyert természetfölötti kinyilatkoztatások titkát. Földi maradványait a jámbor zarándokok szakadatlanul látogatják. Társulatunk tagjai örömmel ismételtetik a sírja köré vésett fölirotot, melyre őt maga a menny Királynője tanította: „Ő bűn nélkül fogantatott szűz Mária, könyörögj értünk, kik hozzád menekülünk.”

Szentséged nem részesítené-e az összes hívek épülésére, ennyi erénynek mintaképét ugyanabban a kiváltságban, mint versenytársát, boldog Bernadettet?

Szentséges Atyánk! A kis Katalin nővér missiója most kedvezőbbnek tűnik fel, mint valaha. E pillanatban, mikor Szentséged Jézus Királyságának ünnepét elrendelte, igen boldogok lennénk, ha Istennek e szolgálóját nyilvános tisztelettel illethetnők, aki az egyetemes katolikus egyházban a Szeplőtelen Fogantatás tiszteletének terjesztéséhez hozzájárult, még mielőtt az Egyház e

dogmát kihirdelte. Látomásában, mely megelőzte e titok nyilvános tiszteletét, kinyilatkoztatást nyert, hogy ünnepet kell rendelni a Szeplőtelen Szűznek és a mi Urunk Jézus Krisztusnak. Katalin nővér e'őre mondotta: „Ő, milyen jó lesz majd hallani: Mária az egész világegyetem Királynője!” Ugyancsak följegyezte ezt is: Szentháromság napja. (1830) A mi Urunk úgy jelent meg nekem a legméltóságosabb Oltáriszentségben, mint király, mellén a kereszt jelével.

A Csodásérem hállapján, amint azt a november 27-i jelenés officiuma bizonyítja, a nővér, Mária törrel átvett szeplőtelen Szíve mellett, Jézus tövissel koronázott szentséges Szívét szemlélte.

Az érmen a szeplőtelen Szűz kezéből fénysugarak lövelnek, jelképezvén a kegyelmeket. E kegyelmeknek köszönhetjük Ratisbonne megtérését. Jelképei ezek a lelki és mindenható Királyságnak, melyben az isteni Mester édes Anyját társul vette, amint ezt a Máriagyermek első Kézikönyve címlapjának fölirota szépen kifejezi: „Uralkodjál fölöttünk Te és isteni Fiad!”

Labouré Katalin boldoggáavatása ily módon ráirányítaná az egész Kereszténység figyelmét a Szeplőtelen Fogantatás titkára, emlékeztetné Máriának, a mi egyedüli Közbenjárónkkal egyesült, s neki alárendelt közbenjárói tisztjére, s megvalósítaná az ő tisztaságos Szívének s általa Jézus szentséges Szívének uralmát.

Szentséges Atyánk! Nemsokára üt az óra, beköszönt a szeplőtelen Szűz 1830-i jelenésének első százados évfordulója. Könyörgünk Szentséged előtt a kegyelemért, hogy ez alkalommal már boldognak tisztelhezzük azt, aki tiszta szemével már itt a földön szemlélhette a szeplőtelen Szűzet és akin már itt bizonyosodott az evangélium hirdelte boldogság: „Boldogok a tisztaszívűek, mert ők meglátják az Istent!”

Szentséged lábai elé borulva esedezünk apostoli áldásért, kik vagyunk legmélyeségebb hódolattal

Szentséges Atyánknak

legalázatosabb és legengedelmesebb szolgálói és leányai

a Társulat tagja nevében	Máriagyermek	és Esdó
	elnöknő	titkárnő
	alelnöknő	pénztárosnő.

A gyári munkásnők lelkigyakorlata.

(március 14-23-ig.)

A Szentlélek sugallta a gondolatot, hogy ilyen lelkigyakorlat is legyen az idén Központiházunkban. Meghívók útján — melyeket a Keresztshad Lovagjai terjesztettek a gyári telepen, — édesgettük a gyári munkásnőket a Somlyói úti Mária-házba, hogy nyolc napon át este 6-7 óráig a „böjti szentbeszédeken” résztvegyenek.

És mégis, a buzgó meghívás és előkészület dacára, az első napon csak kevesen jelentkeztek, csak félénken és lassan szállingóztak fel a hegyre. Körülbelül 30-an jöttek össze a Mária gyermekek termében, ahol a jó főtisztelendő Guszich házfőnök úr már várakozott rájuk, mint a tékozló fiúnak atyja, fiára. Leereszkedő jóságában az első napon nem is tartott nekik formális szentbeszédet, hanem közéjük ült és az ilyen lelkigyakorlat áldásáról elbeszélgetett velük. Elmondta nekik a Csodásérem történetét, megtanította nekik az „Ó, bűn nélkül fogantatott...” dallamát. Ez a közvetlenség és szetetet, főképp mert a gyermekek közül egy szegény fiúcskát ölébe vett, jeget bontott a szíveken. Meglátszott rajtuk, hogy a kegyelem utat tör lelkükhöz. A beszéd után uzsonnát kaptak, utána pedig áldás volt a kápolnában a cibóriummal.

Uzsonna, szentbeszéd, áldás, ez volt a kegyelemteljes lelkigyakorlatnak rövid programja. A többi napokon ugyanis az uzsonnát a szentbeszéd előtt fogyasztották el. Kaptak két-két zsemlyét és hozzá felváltva: sajtot, narancsot, túrót, szafaládét, teát. Volt is fogantatja e családoknak. Másnap már nyolcvan munkásnő sietett a somlyói útra, a többi napon pedig számuk a százat is felülhaladta. Már alig fértek a kápolnába, többen a folyosón álltak.

Főtisztelendő Guszich úr egyik napon szemléltető előadást tartott a legméltóságosabb Oltáriszentségről, szép ve-

tített képekkel az ó-és új-szövetségből, mit nagy érdeklődéssel hallgattak.

A kegyelem is csöndben elvégezte megszentelő munkáját. Mind meggyóntak. Volt, aki 20-30 év óta nem járult vagy nem járulhatott a szentségekhez. Négy vadházasság rendeződött. Mindnyájan boldogok és megelégedettek voltak.

Míg gyülekeztek, több nővér foglalkozott velük, egyszerűen, fesztelenül. Tanácsokkal, útbaigazítással segítettek őket kérdéseikben. Egyszer egy bácsika is betévedt és kérdezte: „Hát nekünk mikor lesz ilyen?”

Március 20-án az utolsó konferencia végén főtisztelendő Guszich úr feladta mindnyájuknak a Csodáséremet. Azután a szokásos áldásra mentek. A kápolnában az oltárra volt helyezve a két legszentebb Szív címere és litánia alatt a főtisztelendő úr felajánlotta a jelenlevők családait a két legszentebb Szívnek. E fölajánlás emlékére minden család egy szeplőtelen Fogantatás képet és egy felajánló imaszöveget kapott.

Március 21-én reggel szentmisére és közös szent áldozásra gyülekeztek. Evangélium után ismét rövid oktatásban részesültek. 120-an járultak a szent áldozáshoz. Szent mise végén a pápai áldásban is részesültek. Közösen, fennhangon végezték hálaadó imáikat. Azután a teremben meleg cacaó reggeli várta őket.

Reggeli után közösen megköszönték a főtisztelendő úr szíves fáradozását. Azonkívül egyik munkásnő külön hála köszönetet mondott a kegyelemért, hogy e szent falak között tölthettek naponta néhány órát, mit lelkük megszentelésére fordíthattak.

Már a hét folyamán mindegyik munkásnő egy Csodásérem könyvecskét kapott, most pedig emlékül még egy-egy szentképet. Telve hálával és a jó Jézus békéjével szívükben tértek vissza otthonukba.

A szegények húsvétja Angyalföldön.

Ez idén a jó Isten különös kegyelmével, Angyalföldön a Nuncius Napköziotthonban nemcsak az ártatlan gyermekcsapat, hanem azok szülei is, rendkívül boldog húsvéti ünnepeket ültek. A kedves nővérek már heteken át azon fáradoztak, hogy a gyermekek szülei mind elvégezzék a húsvéti szent gyónást. Ellenőrzés végett cédulát adtak minden apának, anyának, azzal a meghagyással, hogy azt azzal a lelkésszel, akinél gyónnak, aláírassák és visszahozzák. Ez lesz részükről a nuncius úrnak legszebb húsvéti ajándéka, azért a sok jótéteményért, amelyben gyermekeik az Otthonban részesülnek.

A buzgó apostolkodásnak, a sok jó szónak, mellyel segítettek és bátorították őket, az volt az eredménye, hogy az anyák kivétel nélkül valamennyien, számszámra nyolcvanra, meggyóntak, az apák közül csak néhány nem volt rávehető a gyónásra, de a jó Isten kegyelmével ők is, körülbelül hetvenen, elvégezték húsvéti kötelezettségüket.

Ez alkalommal a kedves nővérek itt is négy házasságnak egyházi megkötéséhez segítettek szegényeinket.

A kis ünnepély alkalmával, melyet a nővérek a gyermekek részére rendeztek s melyen a szülők is szép számmal jelen voltak, a nuncius urat csakugyan nagyon meglepte ez a nem várt szép ajándék és mikor a cédulákat átvette, meghatottan így szólt: „Ez igazán a legszebb húsvéti ajándék.” S hálásan megköszönte a nővérek apostolkodását a szegény nép között.

Sok jót érnek el a nővérek személyes látogatásaikkal, mikor némi segélyben is részesítik a szegényeket. A jó Istené a dicséret, ki a szent hivatással járó kegyelmeket annál bőségesebben árasztja működésünkre, minél jobban megfelelünk dicső nevünknek: A szegények szolgálói.

Szünórák.

„No, Karcsi, mi lesz belőled, ha nagy leszel?”

„Katona leszek, kedves nővér!”

„Katona?! És nem félsz, hogy agyonlőnek a háborúban?”

„Ki fog agyonlőni, kedves nővér?”

„Hát az ellenség!”

„No, hát akkor én inkább ellenség leszek!”

Egy nővér megbízást kapott, hogy telefonáljon Dayka főszolgabíró úrnak.

A nővér úgy akarta megjegyezni ezt a nevet, hogy emlékezetébe idézte a kisgyermeket, s akkor majd eszébe jut ennek az úrnak a neve is, aki egyébként előtte még ismeretlen volt. — Beleszól a telefonba: „Halló, halló, kérem, ki van ott? Bölcső úr?”

A kis Misi éppen meghalt. Holttestét, mielőtt a hullaházba vitték volna, két óra hosszáig kitétték a fürdőszobába, hogy a többi beteg gyermek ne féljen a halottól.

A gyermekek egymáshoz: „Szegény Misi! Szegény Misi!” Beleszól a másik: „Jó már neki, mert a mennyországban van!”

„Nem is igaz — mondja a harmadik gyermek — én éppen most látam, kint van a fürdőszobában!”

A II. osztályban Kain-Ábelről van szó. Mi volt a foglalkozása Kainnak, és mi Ábelnek?

Felelet: Ábel pásztor volt, Kain pedig..... (gondolkodik, végre kivágja) Kain pedig kispásztor.

†

Elhunyt kedves nővéreink.

A nővér neve:	Kor:	Hiv:	Hol:	Mikor:
17. Wolny M. Anasztázia n.	46	26	Bp. Lipótmező	nov. 14.
18. Tóth Vilma Antónia n.	42	20	Bp. Klinika	nov. 28.
19. Kosir Teréz Dóra n.	42	22	Nagykanizsa	dec. 8.
20. Szecskár M. Febrónia n.	32	14	Gyula kórház	dec. 9.
21. Abrukta M. Stefánia n.	49	20	Bp. Központiház	dec. 12.
1926.				
1. Feigl Anna Hiacinta n.	62	45	Újpest	jan. 30.
2. Márkus Anna Virginia n.	48	31	Veszprém iskola	febr. 10.
3. Vértővsék Mária Berta n.	69	43	Szekszárd kórh.	márc. 5.
4. Jócs Rozália Janka n.	22	3	Nagykanizsa	márc. 8.
5. Jósok Mária Emerencia n.	56	33	Újpest	márc. 16.
6. Gross Anaszt. Natália n.	81	50	Szekszárd kórh.	márc. 17.
7. Medits Erzsébet Eusztelljan.	70	49	Bonyhád	márc. 24.
8. Golla Anna Hedvig n.	43	22	Piliscsaba	márc. 28.
9. Miklós Teréz Anasztázia n.	31	6	Tapolca kórház	márc. 30.
10. Kajos Ludovika Ágota n.	61	40	Szeged	ápr. 23.
11. Techlár Erzsébet Margit n.	54	35	Márianosztra	május 4.

A nagyváradai tartományban:

1925.				
Steinocher M. Eugénia n.	61	42	Nvárad Immac.	okt. 18.
1926.				
Csorba Teréz Dária nővér	42	22	Nvárad sz. Vincei	január 29
Molnár Teréz Eufázia növ.	36	13	Nvárad Immac. i.	április 20.

A tót provinciában:

1925.				
Schweighoffer Magd. Irén n.	82	61	Trnava árvaház	dec. 24.
1926.				
Almer Margit Eufémia n.	67	45	Ladce	márc. 24.

R. I. P.

KÖZPONTI LAP

Havi közlemények
szent Vince szeretet-leányai számára.

12. ÉVFOLYAM. 1926. 2. SZÁM.

TARTALOM: Mária által Jézushoz. — Az Ifjúsági Egyesületek Bizottságának gyűlése. — Főtisztelendő Atyánk párizsi útja. — Zárán-dokút a szent évben. — A Csodásérem. — A Társulatunk köréből. — Hírek. — Szünóra. — Elhunyt nővéreink —

Mária által Jézushoz!

Ismét egy iskolaév kezdetén vagyunk. A gyermekvilág víg kacaja újból megeleveníti az üresen kongó iskolák termeit. A jó tanítónővér lelkében is visszhangra talál a már szinte nélkülözött gyermeklárma. A hivatás szeretete, akaratlanul is, ilyformán tör ki belőle: No, csak hogy már ismét itt vagytok, ti kedves nebulóim! Mit is csináljak ez idén veletek?... Mit...? mit...? ez a fontos kérdés az egész szünidő folyamán foglalkoztatta agyát, de nem jutott vele zöldágra.

A Veni Sancte már elhangzott a templomban. S íme, kutató lelkét a Szentlélek Úristen kegyelme megérinti, egyszerre világosság támad elméjében és egycsapásra kész a programmal. — *Mária által Jézushoz!* — Ez a mennyei üzenet, a válasz a nyomós „mit” kérdésre. Jézushoz kell vezetnem gyermekeim apraját-nagyját, ezért bizta reám őket az isteni bölcsesség. Ez tanítónői feladatomnak súlypontja, lelke, koronája.